

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Cezariusz Baćkowski (spr.)

Sędziowie: SA Robert Zdych

SA Artur Tomaszewski

Protokolant: Katarzyna Szypuła

przy udziale Roberta Garbowicza prokuratora Prokuratury (...)w O.

po rozpoznaniu 18 maja 2023r. sprawy:

1. P. B. (1) oskarżonego o czyn z art. 258 § 3 k.k., art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

2. M. K. (1) oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

3. W. W. (1) oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 kk, czyn z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 1 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

4. M. K. (2) oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

5. B. G. (1) oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k. o przestępstwo z art. 55 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

6. J. K. (1) oskarżonego o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

7. P. W. (1) oskarżonego o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.

8. K. Ł. (1) oskarżonego o czyn z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych P. B. (1), B. G. (1), M. K. (1), M. K. (2), K. Ł. (1), P. W. (1) i W. W. (1) oraz prokuratora co do oskarżonych P. W. (1) i J. K. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z 3 października 2022 r. sygn. akt III K 34/21

I. na podstawie art. 105 § 1 k.p.k. prostuje oczywiste omyłki pisarskie zawarte w punktach 20 i 35 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku i skreśla słowo: „łącznej”,

II. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. K. (1) (punkt 29 części rozstrzygającej) i w tej części przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Opolu do ponownego rozpoznania,

III. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. Ł. (1) w punkcie 32 i słowa: „od czerwca 2018 r. do czerwca 2019 r.” zastępuje słowami: „od listopada 2018 r. do kwietnia 2019 r.”

IV. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego W. W. (1) w punkcie 17 i obniża do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy orzeczoną karę pozbawienia wolności i na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 23 czerwca 2019 r. , godzina 19.50 do 3 stycznia 2020 r. godzina 15.30,

V. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy wobec oskarżonych K. Ł. (1) i W. W. (1) i utrzymuje tenże wyrok w mocy wobec oskarżonych: P. B. (1), B. G. (1), M. K. (1), M. K. (2) i P. W. (1),

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. P. (1) 1200 złotych (w tym VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu M. K. (2) w postępowaniu odwoławczym, oraz 246,1 złotych zwrotu kosztów dojazdu na rozprawę odwoławczą,

VII. zasądza na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego od oskarżonych:

- K. Ł. (1) 1402 złote,

- W. W. (1) 2002 złote, w tym 2000 złotych opłaty za obie instancje,

- P. B. (1) 3404 złote,

- B. G. (1) 2002 złote,

- M. K. (1) 3304 złote,

- M. K. (2) 3148,1 złotych

- P. W. (1) 2002 złote.

UZASADNIENIE

P. B. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od miesiąca maja 2017 r. do miesiąca września 2019 r. w O., M. i w in. miejscach kierował zorganizowaną grupą w skład której wchodził: M. K. (2), M. K. (1), B. G. (1), W. W. (1) i inne nieustalone osoby, mającą na celu dokonywanie przestępstw wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegających na nabywaniu w tym wewnątrzspółnotowym znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, (...) oraz środków odurzających w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste oraz wprowadzaniu do obrotu substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i (...), w ten sposób, iż organizował pozyskanie wskazanych substancji psychotropowej w znacznych ilościach, w tym poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, organizował ich przewóz na terytorium kraju i dalszą dystrybucję oraz nadzorował rozliczenia finansowe związane z tym procederem,

tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.

II. w okresie od miesiąca lutego 2019 r. do czerwca 2019 r. działając w ramach zorganizowanej grupy, wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach przyjętego podziału ról, dokonał trzykrotnie wewnątrzspółnotowego nabycia znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ten sposób, że:

- w okresie od 7 marca 2019 r. do 8 marca 2019 r. na terytorium Królestwa Niderlandów przekazał w zamian za pieniądze w kwocie 8000 zł ok. 1.5 kg amfetaminy J. K. (1), który wskazaną substancję psychotropową przemieścił na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i w O., w bliżej nieokreślonym czasie, w okresie do 10 marca 2019 r. przekazał M. K. (1), celem jej dalszego wprowadzenia do obrotu,

- w bliżej nieustalonej dacie w okresie od kwietnia 2019 r. do maja 2019 r. na terytorium Królestwa Niderlandów przekazał ok. 1.3 kg amfetaminy B. G. (1), otrzymując w zamian pieniądze w kwocie 8000 zł, który wskazaną substancję psychotropową przemieścił na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i w O. przekazał ją M. K. (1) celem jej dalszego wprowadzenia do obrotu,

- w okresie od 18 czerwca 2019 r. do 19 czerwca 2019 r. na terytorium Królestwa Niderlandów przekazał B. G. (2) 470 tabletek „ekstazy” zawierających substancję psychotropową w postaci (...), który wskazane tabletki przemieścił na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i w O. przekazał je M. K. (1) celem ich dalszego wprowadzenia do obrotu,

przy czym opisanego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia, co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności poczynawszy od 11.04.2014 r. orzeczonej wyrokiem sądu Leeds Crown Court T20140086 – Wielka Brytania sygn. 14/2992/24176J z dnia 11.04.2014 r. za podobne przestępstwo umyślne, a z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

III. w okresie od miesiąca maja 2017 r. do miesiąca kwietnia 2019 r. w O. i M. działając w ramach zorganizowanej grupy, wbrew przepisom ustawy, to jest art. 33-35, art. 37, art. 40 i art. 40a, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach przyjętego podziału ról, wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ten sposób, iż w wykonaniu czterech kolejnych transakcji mających miejsce w O. i w jednym przypadku w M., których przedmiotem każdorazowo było ok 1.5 kg amfetaminy przekazał M. K. (1) łącznie ok 6 kg tej substancji psychotropowej o wartości ok 32 000 zł celem jej dalszej odsprzedaży, przy czym opisanego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia, co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności poczynawszy od 11.04.2014 r. orzeczonej wyrokiem sądu Leeds Crown Court T20140086 – Wielka Brytania sygn. 14/2992/24176J z dnia 11.04.2014 r. za podobne przestępstwo umyślne, a z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M. K. (1) zarzucono, iż:

IV. w okresie od miesiąca maja 2017 r. do 23 czerwca 2019 r. działając na terenie O., M. i w in. miejscach, wspólnie z P. B. (1) kierującym działaniami grupy, M. K. (2), W. W. (1), B. G. (1) oraz innymi nieustalonymi osobami uczestniczył w działaniach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw polegających na nabywaniu w tym wewnątrzspółnotowym znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, a następnie wprowadzaniu ich do obrotu oraz udzielaniu innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, w ten sposób, iż odbierał kolejne partie znacznych ilości amfetaminy dostarczane przez P. B. (1), a następnie wprowadzał

tę substancję psychotropową do obrotu po uprzednim jej wymieszaniu z innymi składnikami w celu zwiększenia objętości, przeprowadzał rozliczenia finansowe z odbiorcami tej substancji psychotropowej,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

V. w okresie od maja 2017 r. do dnia 24 czerwca 2019 r. w O. działając w ramach zorganizowanej grupy, wbrew przepisom art. 33-35, art. 37, art. 40 i art. 40a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach przyjętego podziału ról, wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej, to jest nie mniej niż 20,5 kg amfetaminy oraz znaczną ilość środka odurzającego, to jest ok. 300 g. suszu ziela konopi innych niż włókniste w ten sposób, iż :

- w kolejnych siedmiu transakcjach w okresie od maja 2017 r. do czerwca 2019 r. przekazał W. W. (1) celem dalszej odsprzedaży, łącznie ok 18 kg amfetaminy, otrzymując w zamian pieniądze w łącznej kwocie ok 72000 zł,

- w bliżej nieustalonych datach w okresie od maja 2017 r. do sierpnia 2017 r. w O. przekazał ustalonej osobie, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania celem dalszej odsprzedaży, łącznie ok 500 g amfetaminy, otrzymując w zamian pieniądze w łącznej kwocie 5000 zł,

- w bliżej nieustalonych datach w okresie od maja 2017 r. do sierpnia 2017 r. w O. nabył w ramach trzech transakcji łącznie ok 300 g środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste, za kwotę łączną 7200 zł, który wprowadził do obrotu sprzedając nieustalonym osobom,

- w dwóch transakcjach mających miejsce w październiku 2018 r. oraz w okresie od kwietnia do maja 2019 r. przekazał B. G. (1), celem dalszej odsprzedaży, za każdym razem po ok 1000 g wskazanej substancji psychotropowej otrzymując w zamian pieniądze w łącznej kwocie 8000 zł,

- w dniu 24.06.2019 r. w O. przechowywał 2502,62 g amfetaminy celem jej dalszego wprowadzenia do obrotu poprzez sprzedaż nieustalonym odbiorcom, przy czym z popełnienia w opisany sposób przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

VI. w bliżej nieustalonej dacie w okresie od lutego 2019 r. do czerwca 2019 r. działając w ramach zorganizowanej grupy, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach przyjętego podziału ról, dwukrotnie dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ten sposób że:

- w bliżej nieustalonej dacie w okresie od 8 marca 2019 r. do 10 marca 2019 r. za pośrednictwem J. K. (1) z terytorium Królestwa Niderlandów odebrał od P. B. (1) znaczną ilość, to jest ok. 1.5 kg substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wartości rynkowej 45000 złotych, którą to substancję po przemieszczeniu jej przez J. K. (1) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, otrzymał w O. celem dalszej odsprzedaży,

- w bliżej nieustalonej dacie w okresie od kwietnia 2019 r. do maja 2019 r. za pośrednictwem B. G. (1) z terytorium Królestwa Niderlandów odebrał od P. B. (1) znaczną ilość, to jest ok. 1.3 kg substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wartości rynkowej 39000 złotych, którą to substancję po przemieszczeniu jej przez B. G. (1) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, otrzymał w O. celem dalszej odsprzedaży,

- w bliżej nieustalonej dacie w okresie od 18 czerwca 2019 r. do 23 czerwca 2019 r. za pośrednictwem B. G. (1) z terytorium Królestwa Niderlandów odebrał od P. B. (1) znaczną ilość, to jest 470 tabletek ekstazy zawierających substancję psychotropową w postaci (...), którą to substancję po przemieszczeniu przez B. G. (1) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, otrzymał w O. celem dalszej odsprzedaży,

przy czym z popełnienia w opisany sposób przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

W. W. (1) został oskarżony o to, że:

VII. w okresie od miesiąca maja 2017 r. do 23 czerwca 2019 r. działając na terenie T., O. i w in. miejscach, wspólnie z P. B. (1) kierującym działaniami grupy, M. K. (1), , M. K. (2), B. G. (1) oraz innymi nieustalonymi osobami uczestniczył w działaniach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegających na: wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, udzielaniu innym osobom tego środka w celu osiągnięcia korzyści majątkowych w ten sposób, iż odbierał kolejne partie znacznych ilości amfetaminy dostarczane przez M. K. (1), a następnie wprowadzał ten środek psychotropowy do obrotu, w części za pośrednictwem innych nieustalonych osób, a także w ramach prowadzonych transakcji sprzedaży udzielał ten środek innym osobom,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

VIII. w okresie od miesiąca maja 2017 r. do dnia 23 czerwca 2019 r. w O. i T. działając w ramach zorganizowanej grupy, wbrew przepisom art. 33-35, art. 37, art. 40 i art. 40a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach przyjętego podziału ról, wprowadził do obrotu oraz udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znaczną ilość substancji psychotropowej, to jest nie mniej niż 18 kg amfetaminy, o wartości ok. 180000 zł, w ten sposób, iż w ramach transakcji sprzedaży przekazywał wskazaną substancję psychotropową, w szczególności;

- R. S. w łącznej ilości ok 3000 g, w okresie od czerwca 2018 r. do czerwca 2019r.,

- P. W. (1) w łącznej ilości ok. 1000 g w okresie od miesiąca lutego 2019 r. do 5 maja 2019 r.

- K. Ł. (1) w łącznej ilości ok. 1000 g w okresie od czerwca 2018 r. do czerwca 2019 r.

- D. W. w łącznej ilości ok. 180 g, w okresie od kwietnia 2019 r. do dnia 23 czerwca 2019 r.

oraz innym nieustalonym osobom celem prowadzenia jej dalszej odsprzedaży, a przy tym sam udzielał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej amfetaminy oraz marihuany poprzez sprzedaż:

- M. K. (3) amfetaminy w ilości łącznej nie mniejszej 85 g, w okresie od 18 kwietnia 2019 r. do 22 czerwca 2019 r.

- D. D. amfetaminy w ilości łącznej nie mniejszej niż 58,5 g, w okresie od 19 kwietnia 2019 r. do 22 czerwca 2019 r.

- B. G. (3) amfetaminy w ilości łącznej nie mniejszej niż 50 g, w okresie od 18 kwietnia 2019 r. do 23 czerwca 2019 r.

- R. R. (1) amfetaminy w ilości łącznej nie mniejszej niż 20 g oraz suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości łącznej nie mniejszej niż 20 g, w okresie od 18 kwietnia 2019 r. do 8 czerwca 2019 r.

- S. P. (2) amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 13 g, w okresie od 18 kwietnia 2019 r. do 8 czerwca 2019 r.,

- M. L. amfetaminy w ilości łącznej nie mniejszej niż 10 g, w okresie od 25 kwietnia 2019 r. do 26 maja 2019 r.,

- B. M. amfetaminy w ilości łącznej nie mniejszej 6 g, w okresie od 18 kwietnia 2019 r. do 8 czerwca 2019 r.

- Ł. C. (1) amfetaminy w ilości łącznej nie mniejszej niż 20 g, w okresie od 19 kwietnia 2019 r. do 23 czerwca 2019 r.,

- S. Z. amfetaminy w ilości łącznej nie mniejszej niż 10 g, w okresie od 28 kwietnia 2019 r. do 6 czerwca 2019 r.,

- B. S. marihuany w ilości łącznej nie mniejszej niż 35 g w okresie od 26 kwietnia 2019 r. do 23 czerwca 2019 r.,

oraz w dniu 23.06.2019 r. uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci 1911,63 g amfetaminy, którą przewoził samochodem osobowym marki P. nr rej (...) celem jej dalszej odsprzedaży w tym P. W. (1) w ilości 1000 g, czyniąc sobie z popełnienia w opisany sposób przestępstwa stałe źródło dochodu, a nadto w okresie od czerwca 2017 r. do czerwca 2019 r. wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości łącznej ok. 1020 g, nabywany w przebiegu kilkudziesięciu transakcji, których przedmiotem było każdorazowo od 5 do 10 g wskazanego środka,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 1 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

M. K. (2) zarzucono, iż:

IX. w okresie od miesiąca maja 2017 r. do 5 września 2019 r. działając na terenie M. i w in. miejscach, wspólnie z P. B. (1), M. K. (1), B. G. (1), W. W. (1) oraz innymi nieustalonymi osobami uczestniczył w działaniach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw polegających na nabywaniu, w tym wewnątrzspółnotowym, znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, a następnie wprowadzaniu ich do obrotu oraz udzielaniu innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, w szczególności w ten sposób, iż współdziałał w wewnątrzspółnotowym nabywaniu i przewozie z terytorium Królestwa Niderlandów znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i środków odurzających w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste, uczestniczył w obrocie substancjami psychotropowymi poprzez przekazywanie znacznych ilości amfetaminy M. K. (1), celem prowadzenia jej dalszej odsprzedaży,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

X. w okresie od maja 2017 r. do kwietnia 2019 r. w O., działając w ramach zorganizowanej grupy, wbrew przepisom art. 33-35, art. 37, art. 40 i art. 40a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach przyjętego podziału ról, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, iż w wykonaniu czterech kolejnych transakcji mających miejsce w O. i w jednym przypadku w M., których przedmiotem każdorazowo było ok 1.5 kg amfetaminy, przekazał M. K. (1) łącznie ok. 6 kg tej substancji psychotropowej o wartości ok 32000 zł celem jej dalszej odsprzedaży, przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

B. G. (1) zarzucono, iż:

XI. w okresie od miesiąca października 2018 r. do czerwca 2019 r. działając na terenie O. i w in. miejscach, wspólnie z P. B. (1), M. K. (1), M. K. (2), W. W. (1) oraz innymi nieustalonymi osobami uczestniczył w działaniach zorganizowanej grupy mającej na celu dokonywanie przestępstw polegających na nabywaniu w tym wewnątrzspółnotowym znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, a następnie wprowadzaniu ich do obrotu oraz udzielaniu innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, w szczególności w ten sposób, iż współdziałał w wewnątrzspółnotowym nabywaniu i przewozie z terytorium Królestwa Niderlandów znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i (...), uczestniczył w obrocie substancjami psychotropowymi w postaci amfetaminy, którą nabywał od M. K. (1), celem prowadzenia jej dalszej odsprzedaży,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XII. w okresie od miesiąca października 2018 r. do 9 października 2019 r. działając w ramach zorganizowanej grupy, wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach przyjętego podziału ról:

- dokonał dwukrotnie wewnątrzspółnotowego nabycia znacznych ilości substancji psychotropowych, w ten sposób, że:

- w bliżej nieustalonej dacie w okresie od kwietnia 2019 r. do maja 2019 r. na terytorium Królestwa Niderlandów dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości, to jest ok. 1.3 kg substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wartości rynkowej 39000 złotych, którą to substancję po odebraniu od P. B. (1) przemieścił na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, gdzie w O. przekazał ją M. K. (1),

- w bliżej nieustalonej dacie w czerwcu 2019 r. na terytorium Królestwa Niderlandów dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości, to jest ok. 470 sztuk tabletek ekstazy zawierających substancję psychotropową w postaci (...), które po odebraniu od P. B. (1) przemieścił na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, gdzie w O. przekazał je M. K. (1),

a nadto:

- w okresie od miesiąca października 2018 r. do 9 października 2019 r. w O. wbrew przepisom art. 33-35, art. 37, art. 40 i art. 40a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ten sposób, iż nabył od M. K. (1) w dwóch odrębnych transakcjach po ok. 1 kg wskazanej substancji za łączną kwotę 8.000 zł, a następnie przekazał ją nieustalonym odbiorcom, celem dalszej odsprzedaży,

przy czym z popełnienia w opisany sposób przestępstwa uczynił sobie stale źródło dochodu;

tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

J. K. (2) został oskarżony o to, że:

XIII. w okresie od 7 marca 2019 r. do 10 marca 2019 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1) i P. B. (1) w ramach podziału ról, dokonał na terytorium Królestwa Niderlandów wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości, to jest ok. 1.5 kg substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wartości rynkowej 45.000 złotych, którą to substancję po odebraniu od P. B. (1) przemieścił na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, gdzie w O. przekazał ją M. K. (1),

tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

P. W. (1) zarzucono, iż:

XIV. w okresie od bliżej nieustalonej daty nie później niż od miesiąca lutego 2019 r. do dnia 23 czerwca 2019 r. w T. działając wbrew przepisom art. 33-35, art. 37, art. 40 i art. 40a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości łącznej ok 1000g i wartości nie mniejszej niż 20000 zł, w ten sposób, iż nabył od W. W. (1) wskazaną ilość amfetaminy celem jej dalszej odsprzedaży nieustalonym osobom oraz w dniu 23 czerwca 2019 r. usiłował za pośrednictwem W. W. (1) nabyć kolejne 1000 g amfetaminy celem jej wprowadzenia do obrotu poprzez odsprzedaż nieustalonym osobom, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie W.W. przez funkcjonariuszy Policji,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.

K. Ł. (1) zarzucono, iż:

XV. w okresie od czerwca 2017 r. do czerwca 2019 r. w T. działając wbrew przepisom art. 33-35, art. 37, art. 40 i art. 40a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził do obrotu i udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej:

- w okresie od czerwca 2017 r. do czerwca 2019 r. znaczną ilość środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości łącznej ok. 1000 g, w ten sposób iż w kolejnych kilkudziesięciu transakcjach po 10 g lub 5 g sprzedał wskazany środek W. W. (1) za łączną kwotę ok 30000 zł,

- w okresie od czerwca 2018 r. do czerwca 2019 r. znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy , którą w dwóch transakcjach po 500 g nabył od W. W. (1) za łączną kwotę 6000 zł, którą następnie odsprzedawał dalszym nieustalonym osobom,

przy czym z popełnienia w opisany sposób przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

D. W. zarzucono, iż:

XVI. w okresie od bliżej nieustalonej daty nie później niż od kwietnia 2019 r. do dnia 23 czerwca 2019 r. w W. wbrew przepisom ustawy działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru posiadał łącznie nie mniej niż 140 g substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, którą nabywał w kolejnych transakcjach od W. W. (1), za łączną kwotę nie mniejszą niż 2550 zł, w tym w jednym przypadku w wykonaniu transakcji której przedmiotem była znaczna ilość, to jest ok 50 g amfetaminy,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.

XVII. w okresie od bliżej nieustalonej daty nie później niż od kwietnia 2019 r. do dnia 23 czerwca 2019 r. w W. i T. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru udzielił innym osobom nie mniej niż 45 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w tym w dniu 2 czerwca 2019 r. nie mniej niż 5 gram M. L. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 w zw. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

XVIII. w okresie od bliżej nieustalonej daty nie później niż od 8 listopada 2019 r. do dnia 14 listopada 2019 r. w W. wbrew przepisom ustawy posiadał substancje psychotropowe w postaci: amfetaminy w postaci soli wymieszanej z kofeiną w ilości 1,42 g, jednej tabletki ekstazy zawierającej (...), (...) w ilości 0,54 g i (...) w ilości 0,26 g,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

XIX. w okresie od 8 listopada 2019 r. do dnia 9 listopada 2019 r. w N. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił M. L. substancji psychotropowej, to jest amfetaminy w postaci soli wymieszanej z kofeiną w ilości 1,07 g , co stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

R. R. (2) został oskarżony o to, że:

XXI. w okresie od 25 kwietnia 2019 r. do 23 czerwca 2019 r. w T., wbrew przepisom ustawy, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, posiadał łącznie; nie mniej niż 20 g substancji psychotropowej w postaci amfetaminy oraz nie mniej niż 20 g środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste, które nabywał w kolejnych transakcjach od W. W. (1),

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.

XXII. w okresie od 25 kwietnia 2019 r. do 23 czerwca 2019 r. w T., wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił W. W. (1) środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 4 g, za kwotę nie mniejszą niż 160 zł, co stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.

XXIII. w dniu 12 sierpnia 2020 r. w T., wbrew przepisom ustawy posiadał 2,505 g środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste, co stanowi wypadek mniejszej wagi

tj. o czyn z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

Ł. C. (2) został oskarżony o to, że:

XXIV. w okresie od 19 kwietnia 2019 r. do 23 czerwca 2019 r. w S. wbrew przepisom ustawy, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, posiadał łącznie nie mniej niż 20 g substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, którą nabywał w kolejnych transakcjach w ilościach od 1 g do 5 g od W. W. (1),

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z 3 października 2022 r., sygn. akt III K 34/21:

1. oskarżonego **P. B. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II. części wstępnej wyroku, z tymże wyeliminował zapis, że działał w ramach zorganizowanej grupy, oraz że we wskazanych zachowaniach działał wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1), oraz dodatkowo co do opisanego drugiego i trzeciego zachowania z B. G. (1), tj. popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 §1 k.k. w zw. z art. 12 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 57b k.k. oraz art. 65 §1 k.k. wymierzył mu karę **4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz 400 (czterysta) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej dziennej stawki na 30 (trzydzieści) złotych;**

2. na podstawie art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. B. (1) przepadek równowartości osiągniętej ze ww. przestępstwa korzyści majątkowej w wysokości 17.200 zł (siedemnaście tysięcy dwieście złotych);

3. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec P. B. (1) obowiązek w kwocie 4.000 zł (cztery tysiące) złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) w Z.;

4. oskarżonego P. B. (1) w miejsce czynu opisanego w pkt. III. części wstępnej wyroku, uznał za winnego tego, że w okresie od miesiąca maja 2017 r. do miesiąca kwietnia 2019 r. w O. i M. działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (2), wbrew przepisom ustawy, to jest art. 33-35, art. 37, art. 40 i art. 40a, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w

ten sposób, iż w wykonaniu czterech kolejnych transakcji mających miejsce w O. i w jednym przypadku w M., których przedmiotem każdorazowo było ok. 1.5 kg amfetaminy przekazał za pośrednictwem M. K. (2), M. K. (1) łącznie ok. 7,5 kg tej substancji psychotropowej o wartości ok. 40.000 zł celem jej dalszej odsprzedaży, przy czym opisanego czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia, co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności począwszy od 11.04.2014 r. orzeczonej wyrokiem sądu Leeds Crown Court T20140086 – Wielka Brytania sygn. 14/2992/24176J z dnia 11.04.2014 r. za podobne przestępstwo umyślne, a z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 57b k.k. oraz art. 65 §1 k.k. wymierzył mu karę **4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz 500 (pięćset) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej dziennej stawki na 30 (trzydzieści) złotych;**

5. na podstawie art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. B. (1) przepadek równowartości osiągniętej ze ww. przestępstwa korzyści majątkowej w wysokości 40.000 zł (czterdzieści tysięcy złotych);

6. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec P. B. (1) nawiązkę w kwocie 4.000 zł (cztery tysiące) złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) w Z.;

7. na podstawie art. 85 §1 k.k. oraz 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone oskarżonemu P. B. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz grzywny w pkt 1. i 4. sentencji wyroku i wymierzył oskarżonemu **karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz 600 (sześćset) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej dziennej stawki na 30 (trzydzieści) złotych;**

8. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu P. B. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 6 września 2019 r. godz. 01.05 do 23 marca 2020 r. godz. 14:40;

9. oskarżonego P. B. (1) uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt I. części wstępnej wyroku;

10. oskarżonego **M. K. (1)** w miejsce czynu opisanego w pkt V. części wstępnej wyroku, uznał za winnego tego, że okresie od maja 2017 r. do dnia 24 czerwca 2019 r. w O., wbrew przepisom art. 33-35, art. 37, art. 40 i art. 40a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej, to jest nie mniej niż 15 kg amfetaminy oraz znaczną ilość środka odurzającego, to jest ok. 300 g. suszu ziela konopi innych niż włókniste w ten sposób, iż :

- w kolejnych pięciu transakcjach w okresie od października 2017 r. do czerwca 2019 r. przekazał W. W. (1) celem dalszej odsprzedaży, łącznie ok. 10 kg amfetaminy, otrzymując w zamian pieniądze w łącznej kwocie ok 30.000 zł,
- w bliżej nieustalonych datach w okresie od maja 2017 r. do sierpnia 2017 r. w O. przekazał ustalonej osobie, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania celem dalszej odsprzedaży, łącznie ok 500 g amfetaminy, otrzymując w zamian pieniądze w łącznej kwocie 5000 zł,
- w bliżej nieustalonych datach w okresie od maja 2017 r. do sierpnia 2017 r. w O. nabył w ramach trzech transakcji łącznie ok 300 g środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste, za kwotę łączną 7200 zł, który wprowadził do obrotu sprzedając nieustalonym osobom,
- w dwóch transakcjach mających miejsce w październiku 2018 r. oraz w okresie od kwietnia do maja 2019 r. przekazał B. G. (1), celem dalszej odsprzedaży, za każdym razem po ok 1000 g wskazanej substancji psychotropowej otrzymując w zamian pieniądze w łącznej kwocie 8000 zł,
- w dniu 24.06.2019 r. w O. przechowywał 2502,62 g amfetaminy celem jej dalszego wprowadzenia do obrotu poprzez sprzedaż nieustalonym odbiorcom,

przy czym z popełnienia w opisany sposób przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, osiągając łączną korzyść majątkową w wysokości 70.000 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 57b k.k. oraz art. 65 §1 k.k. przy zast. art. 60 §3, §6 pkt 2) k.k. i nadzwyczajnego złagodzenia kary wymierzył mu karę **1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz 400 (czterysta) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej dziennej stawki na 30 (trzydzieści) złotych;**

11. na podstawie art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. K. (1) przepadek równowartości osiągniętej ze ww. przestępstwa korzyści majątkowej w wysokości 70.000 zł (siedemdziesiąt tysięcy złotych);

12. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec M. K. (1) nawiązkę w kwocie 3.000 zł (trzy tysiące) złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) w Z.;

13. oskarżonego M. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt VI. części wstępnej wyroku, z tymże wyeliminował zapis że działał w ramach zorganizowanej grupy, oraz że we wskazanych zachowaniach działał wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1), oraz dodatkowo co opisanego drugiego i trzeciego zachowania z B. G. (1), tj. przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 12 §1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył w zw. z art. 57b k.k. oraz art. 65 §1 k.k. przy zast. art. 60 §3, §6 pkt 2) k.k. i nadzwyczajnego złagodzenia kary wymierzył mu karę **1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 400 (czterysta) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej dziennej stawki na 30 (trzydzieści) złotych**

14. na podstawie art. 85 §1 k.k. oraz 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone oskarżonemu M. K. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz grzywny w pkt 10. i 13. sentencji wyroku i wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 500 (pięćset) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej dziennej stawki na 30 (trzydzieści) złotych;

15. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu M. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 24 czerwca 2019 r. godz. 18.15 do 15 stycznia 2020 r. godz. 14:35;

16. oskarżonego M. K. (1) uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt IV. części wstępnej wyroku;

17. oskarżonego **W. W. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zabronionego opisanego w pkt VIII. części wstępnej wyroku, z tym że wyeliminował zapisy, iż działał w ramach zorganizowanej grupy oraz że działał w ramach przyjętego podziału ról oraz ustalając że wprowadził do obrotu oraz udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znaczną ilość substancji psychotropowej, to jest nie mniej niż 10 kg amfetaminy, o wartości nie mniejszej niż 30.000 zł oraz precyzując przekazał M. L. nie mniej niż 9 gram amfetaminy, B. S. w ilości nie mniejszej niż 20 gram, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 1 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k. przy zast. art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 §1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 57b k.k. oraz art. 65 §1 k.k. wymierzył mu karę **3 (trzech) lat i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności oraz 400 (czterysta) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej dziennej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;**

18. na podstawie art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego W. W. (1) przepadek równowartości osiągniętej ze ww. przestępstwa korzyści majątkowej w wysokości 30.000 zł (trzydzieści tysięcy złotych);

19. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec W. W. (1) nawiązkę w kwocie 3.000 zł (trzy tysiące) złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) w Z.;

20. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu W. W. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 23 czerwca 2019 r. godz. 19.50 do 3 stycznia 2020 r. godz. 15:30;

21. oskarżonego W. W. (1) uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt VII. części wstępnej wyroku;
22. oskarżonego **M. K. (2)** w miejsce czynu opisanego w pkt. X. części wstępnej wyroku, uznał za winnego tego, że w okresie od miesiąca maja 2017 r. do miesiąca kwietnia 2019 r. w O. i M. działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1), wbrew przepisom ustawy, to jest art. 33-35, art. 37, art. 40 i art. 40a, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ten sposób, iż w wykonaniu czterech kolejnych transakcji mających miejsce w O. i w jednym przypadku w M., których przedmiotem każdorazowo było ok. 1.5 kg amfetaminy przekazał M. K. (1) łącznie ok. 7,5 kg tej substancji psychotropowej o wartości ok. 40.000 zł celem jej dalszej odsprzedaży, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 12 §1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 57b k.k. oraz art. 65 §1 k.k. wymierzył mu karę **2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 400 (czterysta) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej dziennej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;**
23. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec M. K. (2) nawiązkę w kwocie 3.000 zł (trzy tysiące) złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) w Z.;
24. oskarżonego M. K. (2) uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt IX. części wstępnej wyroku;
25. oskarżonego **B. G. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zabronionego opisanego w pkt XII. części wstępnej wyroku, z tymże wyeliminował zapis, że działał w ramach zorganizowanej grupy, tj. przestępstwa z art. 55 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k. przy zast. art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 §1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 57b k.k. oraz art. 65 §1 k.k. wymierzył mu karę **3 (trzech) lat i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności oraz 400 (czterysta) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej dziennej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;**
26. na podstawie art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego B. G. (1) przepadek równowartości osiągniętej ze ww. przestępstwa korzyści majątkowej w wysokości 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych);
27. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec B. G. (1) nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) w Z.;
28. oskarżonego B. G. (1) uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt XI. części wstępnej wyroku;
29. oskarżonego **J. K. (1)** uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt XIII. części wstępnej wyroku;
30. oskarżonego **P. W. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XIV. części wstępnej wyroku, przyjmując w miejsce 20.000 zł jako wartości amfetaminy kwotę 6.500 zł, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. w zw. z art. 12 §1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 57b k.k. wymierzył mu karę **2 (dwóch) lat i 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 400 (czterysta) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej dziennej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;**
31. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec P. W. (1) nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) w Z.;
32. oskarżonego **K. Ł. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zabronionego opisanego w pkt XV. części wstępnej wyroku, precyzując odnośnie amfetaminy, że nabył w dwóch transakcjach 500 gram oraz 410 gram, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k. przy zast. art. 11 §2 k.k. i w zw. z art. 12 §1 k.k. i

za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 57b k.k. oraz art. 65 §1 k.k. wymierzył mu karę **2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 500 (pięćset) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej dziennej stawki na 10 (dziesięć) złotych;**

33. na podstawie art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. Ł. (1) przepadek równowartości osiągniętej ze ww. przestępstwa korzyści majątkowej w wysokości 30.000 zł (trzydziestu tysięcy złotych);

34. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec K. Ł. (1) nawiązkę w kwocie 3.000 (trzy tysiące) złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) w Z.;

35. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu K. Ł. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 18 maja 2020 r. godz. 19.00 do 29 października 2020 r. godz. 13:15;

36. oskarżonego **D. W.** uznał za winnego popełnienia czynu zabronionego opisanego w pkt XVI. części wstępnej wyroku, z tymże ustalając że posiadał nie mniej niż 150 gram wskazanej substancji psychotropowej za kwotę nie mniejszą niż 2.500 zł, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 §1 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 57b k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;**

37. oskarżonego D. W. uznał za winnego popełnienia czynu zabronionego opisanego w pkt XVII. części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 §1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 57b k.k. wymierzył mu karę **1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;**

38. na podstawie art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. W. przepadek równowartości osiągniętej ze ww. przestępstwa korzyści majątkowej w wysokości 100 zł (sto złotych);

39. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec D. W. nawiązkę w kwocie 500 (pięćset) złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) w Z.;

40. oskarżonego D. W. uznał za winnego popełnienia czynu zabronionego opisanego w pkt XVIII. części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu **2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;**

41. oskarżonego D. W. uznał za winnego popełnienia czynu zabronionego opisanego w pkt XIX. części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę **1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;**

42. na podstawie art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. W. przepadek równowartości osiągniętej ze ww. przestępstwa korzyści majątkowej w wysokości 50 zł (pięćdziesiąt złotych);

43. na podstawie art. 85 §1 k.k. oraz 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone oskarżonemu D. W. jednostkowe kary pozbawienia wolności w pkt 36., 37., 40., 41. sentencji wyroku i wymierzył oskarżonemu **karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;**

44. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu D. W. okres jego zatrzymania 14 listopada 2019 r.;

45. oskarżonego **R. R. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zabronionego opisanego w pkt XXI. części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 §1 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 37a k.k. w zw. z art. 4 §1 k.k. wymierzył mu karę **150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej dziennej stawki na 10 (dziesięć) złotych;**

46. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec R. R. (1) nawiązkę w kwocie 500 (pięćset) złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) w Z.;

47. oskarżonego R. R. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zabronionego opisanego w pkt XXIII. części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej dziennej stawki na 10 (dziesięć) złotych;

48. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone oskarżonemu R. R. (1) kary grzywny i wymierzył oskarżonemu **karę łączną grzywny 190 (sto dziewięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej dziennej stawki na 10 (dziesięć) złotych;**

49. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny zaliczył oskarżonemu R. R. (1) okres jego zatrzymania 12 sierpnia 2020 r.;

50. oskarżonego R. R. (1) uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt XXII. części wstępnej wyroku;

51. oskarżonego **Ł. C. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zabronionego opisanego w pkt XXIV. części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 §1 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 37a k.k. przy zast. art. 4 §1 k.k. wymierzył mu **karę grzywny 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej dziennej stawki na 10 (dziesięć) złotych;**

52. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec Ł. C. (1) nawiązkę w kwocie 1.000 (jeden tysiąc) złotych na rzecz Stowarzyszenia (...) w Z.;

53. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. B. kwotę 2066,40 zł w tym 386,40 zł VAT tytułem udzielonej obrony z urzędu oskarżonemu M. K. (2);

54. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonych P. B. (1), M. K. (1), W. W. (1), M. K. (2), B. G. (1), P. W. (1), K. Ł. (1), D. W., R. R. (1) i Ł. C. (1) w części ich skazującej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, w tym należne opłaty, na podstawie art. 632 pkt 2) k.p.k. w części uniewinniającej obciążając kosztami nimi Skarb Państwa.

Apelacje od tego orzeczenia wnieśli prokurator oraz oskarżeni: P. B. (1), B. G. (1), M. K. (1), M. K. (2), K. Ł. (1), P. W. (1), W. W. (1) za pośrednictwem obrońców.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonych: J. K. (1) – co do winy w zakresie czynu z art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (punkt XIII części wstępnej) oraz P. W. (1) w zakresie nie orzeczenia przepadku w związku ze skazaniem za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (punkt 30 części rozstrzygającej) i zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wobec J. K. (1), który miał wpływ na jego treść, wyrażający się w przyjęciu przez sąd I instancji poglądu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przypisania temu oskarżonemu sprawstwa zarzucanego mu przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt XIII części wstępnej), podczas gdy dowody ujawnione na rozprawie, a w szczególności treść wyjaśnień M. K. (1), w konfrontacji z wyjaśnieniami samego J. K. (1) i ustalone na tej podstawie okoliczności, oceniona we wzajemnym ze sobą powiązaniu, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania,

wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, prowadzą do wniosku, iż wyżej wymieniony dopuścił się zarzucanego mu czynu.

2) obrazę przepisu prawa materialnego (w innym wypadku niż wskazanym w art. 438 pkt 1 k.p.k.), a to przepisu z art. 45 § 1 k.k. polegającą na nie orzeczeniu przez Sąd I instancji, w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu P. W. (1) w punkcie 30 części rozstrzygającej, obligatoryjnego przypadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa, w wysokości 6.500 złotych.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o:

- odnośnie zarzutu z pkt I – o uchylenie zaskarżonego wyroku, w części uniewinniającej J. K. (1) od zarzucanego mu czynu i przekazanie sprawy tego oskarżonego Sądowi Okręgowemu w Opolu do ponownego rozpoznania i jednocześnie o zmianę skarżonego wyroku w pkt 1 i 13 części rozstrzygającej (dot. czynów opisanych w pkt II i VI części wstępnej) poprzez wyeliminowanie z opisów czynów, przypisanych odpowiednio P. B. (1) i M. K. (1), zapisów wskazujących na udział J. K. (3) i zastąpienie ich zapisami wskazującymi na osobę, co do której prowadzone jest odrębne postępowanie;

- odnośnie zarzutu z pkt II – o zmianę zaskarżonego wyroku odnośnie P. W. (1) poprzez orzeczenie wobec tego oskarżonego, za czyn przypisany mu w pkt 30 części rozstrzygającej, przypadku równowartości osiągniętej korzyści majątkowej, w wysokości 6.500 zł.

Obrońca oskarżonego P. B. (1) – adw. W. G. zaskarżył wyrok co do winy w części skazującej i zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegający na błędnym przyjęciu, iż oskarżony P. B. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów opisanych w pkt II i III części wstępnej wyroku w sytuacji, gdy w sytuacji gdy zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy nie dał podstaw do poczynienia wskazujących na sprawstwo i winę oskarżonego ustaleń w sposób stanowczy i nie budzący wątpliwości.

2) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na jego treść (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a mianowicie art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu granicy swobodnej oceny dowodów, art. 4 k.p.k. poprzez badanie i uwzględnienie jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego przy jednoczesnym zaniechaniu badania i nieuwzględnieniu okoliczności przemawiających na jego korzyść, art. 5 § 2 k.p.k. poprzez zaniechaniu rozstrzygnięcia nie dających się usunąć w postępowaniu dowodowym wątpliwości na korzyść oskarżonego – poprzez uznanie za wiarygodnych wyjaśnień M. K. (1) oraz zeznań P. S. (1) i A. K., w zakresie w jakim wskazują oni na sprawstwo oskarżonego P. B. (1) popełnienia przypisanych mu czynów, zlekceważenie rozbieżności w zeznaniach w/w oskarżonych, w sytuacji gdy wyjaśnienia M. K. (2) i P. B. (1) przeczyły tym wyjaśnieniom, a jednocześnie oskarżeni ci tj. M. K. (1), P. S. (1) i A. K. mieli interes w obciążaniu oskarżonego P. B. (1) polegający na polepszeniu swojej sytuacji procesowej.

3) rażąco niewspółmierność kar częściowych i kary łącznej wymierzonych oskarżonemu przez nadmierne uwzględnienie okoliczności go obciążających przy jednoczesnym zignorowaniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego P. B. (1) od przypisanych mu w pkt 1 i 4 części dyspozytywnej wyroku czynów;

ewentualnie:

- wymierzenie oskarżonemu za przypisane mu czyny kar w dolnej granicy ustawowego zagrożenia oraz kary łącznej z zastosowaniem pełnej absorpcji;

lub:

- uchylenie zaskarżonego orzeczenia do ponownego rozpoznania.

W tym samym zakresie zaskarżył wyrok drugi z obrońców oskarżonego P. B. (1) – adw. L. K., który zarzucił:

dokonanie błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony P. B. (1) brał udział w przestępczym procederze polegającym na wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, a także na wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i oparcie skazania wymienionego oskarżonego w oparciu o dowody w postaci wyjaśnień współoskarżonego M. K. (1) wyjaśnień J. K. (1) oraz zeznań świadka A. K., podczas gdy dowody w postaci wyjaśnień M. K. (1) stanowią jedynie pomówienie oskarżonego P. B. (1) i nie znajdują odzwierciedlenia w pozostałym materiale dowodowym sprawy, a dowody w postaci wyjaśnień oskarżonego J. K. (1) oraz zeznań świadka A. K., nie wskazują jednoznacznie i bez żadnych wątpliwości na sprawstwo oskarżonego P. B. (1) w przestępczym procederze obrotu substancjami psychotropowymi, a istniejące w tej mierze wątpliwości, Sąd winien rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego zgodnie z regułą określoną w art. 5 § 2 k.p.k.

Podnosząc powyższy zarzut, apelujący wniósł o : zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie P. B. (1) od popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów zabronionych z art. . 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Obrońca oskarżonego B. G. (1) zaskarżył wyrok w części skazującej w zakresie winy i zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia:

- a to art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zakazu czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów oraz dowolną ocenę materiału dowodowego, przejawiający się w błędnym ustaleniu, iż:

- oskarżony B. G. (1) wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach przyjętego podziału ról dokonał dwukrotnie wewnątrzspółnotowego nabycia znacznych ilości substancji psychotropowych, w ten sposób, że :

- w bliżej nieustalonej dacie w okresie od kwietnia 2019 r. do maja 2019 r. na terytorium Królestwa Niderlandów dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości, to jest ok. 1,3 kg substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wartości rynkowej 39.000 złotych, która to substancję po odebraniu od P. B. (1) przemieścił na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, gdzie w O. przekazał ją M. K. (1);

- w bliżej nieustalonej dacie w czerwcu 2019 r. na terytorium Królestwa Niderlandów dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości, to jest ok. 470 sztuk tabletek ekstazy zawierających substancję psychotropową w postaci (...), które po odebraniu od P. B. (1) przemieścił na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, gdzie w O. przekazał je M. K. (1);

a nadto:

w okresie od miesiąca października 2018 r. do 9 października 2019 r. w O. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ten sposób, iż nabył od M. K. (1) w dwóch odrębnych transakcjach po ok. 1 kg wskazanej substancji za łączną kwotę 8.000 zł, a następnie przekazał ją nieustalonym odbiorcom, celem dalszej odsprzedaży;

podczas gdy:

jak wynika z wyjaśnień B. G. (1), które w pełni korespondują ze zgromadzonymi w sprawie dowodami o charakterze obiektywnym w postaci logowań telefonu komórkowego oskarżonego, a także połączeń telefonicznych i wysyłanych wiadomości tekstowych, wyjaśnień P. B. (1), a nadto konfrontacji pomiędzy B. G. a M. K. z dnia 10 października 2021 r., B. G. (4) na polecenie M. K. (1) jeden raz – w czerwcu 2019 r. spotkał się z P. B. (1) na terytorium Królestwa Niderlandów, skąd odebrał przesyłkę przeznaczoną dla M. K. i ani wcześniej, ani później nie miała miejsce sytuacja, by cokolwiek odbierał od P. B.; a nadto oskarżony nigdy nie nabywał od M. K. amfetaminy we wskazanej ilości (2 kg), czego dowodzi nie tylko treść wyjaśnień B. G., ale także pozostałe w sprawie dowody, w tym protokoły przeszukania oraz protokoły oględzin telefonów oskarżonego, które nie potwierdziły przeprowadzenia jakiegokolwiek transakcji z udziałem oskarżonego, której przedmiotem miałyby być rzekomo nabyta w ilości 2 kg amfetamina (co najmniej 20.000 porcji dilerskich), jak również nielogiczne jawią się wyjaśnienia M. K., który jak ustalił na podstawie jego wyjaśnień Sąd, miał sprzedać B. G. amfetaminę po 4.000 zł za 1 kg, samemu płacąc 8.000 zł za 1,5 kg – „M. K. (1) w każdym z przypadków zamawiał 1,5 amfetaminy w postaci pasty płacąc za nią 8.000 zł, płacąc łącznie za 5 transakcji 40.000 zł”;

- a to art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k., poprzez wadliwe sporządzenie pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, polegające na oderwaniu ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd od źródeł dowodowych, w sposób uniemożliwiający prześledzenie i skontrolowanie wydanego w sprawie orzeczenia Sądu, a w szczególności poprzez zaniechanie wskazania, na jakich dowodach osobowych, i w jakim zakresie, oparł się Sąd, czyniąc ustalenia wskazujące, iż oskarżony B. G. (4) dopuścił się popełnienia zarzuconych mu przestępstw, w sytuacji gdy Sąd zbiorczo przywołał wszystkie ujawnione w sprawie dowody w tym również wszystkie wyjaśnienia M. K., które pozostawały w rażącej sprzeczności wewnętrznej i zmieniały się w zależności od stadium postępowania.

II. spowodowany licznymi i poważnymi uchybieniami natury procesowej – błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na bezprawnym i nieuzasadnionym przyjęciu, że:

a) M. K. (1) zwrócił się do B. G. (1) by ten przywiózł z Królestwa Niderlandów dla niego do P. B. (1) substancję psychotropową w postaci amfetaminy i w tym celu w nieustalonej bliżej dacie w okresie od kwietnia do maja 2019 r., B. G. (1) udał się na zlecenie M. K. (1) do Królestwa Niderlandów, a M. K. (1) przekazał mu 10.000 zł, z czego 8.000 zł było na zapłacenie P. B. (1), a 2.000 zł dla B. G. (1) jako wynagrodzenie za powyższe, a następnie P. B. (1) spotkał się z B. G. (1) w H., gdzie przekazał mu dla M. K. (1) butelkę zawierającą płynną amfetaminę w ilości ok. 1,3 kg za co otrzymał 8.000 zł oraz dodatkowo w czerwcu 2019 r. w okresie od 18 do 19, B. G. (1) ponownie udał się do Królestwa Niderlandów, celem przywiezienia od P. B. (1) zamówionych przez M. K. (1) 500 sztuk tabletek „ekstazy” zawierających substancję psychotropową w postaci (...), które B. G. (1) po powrocie do Polski przekazał M. K. (1), celem ich dalszego wprowadzenia do obrotu;

w sytuacji gdy:

zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym wyjaśnienia B. G. (1), wykaz logowań telefonu komórkowego oskarżonego, protokół oględzin telefonu, a także połączeń telefonicznych i wysyłanych wiadomości tekstowych oraz wyjaśnienia P. B. (1), a nadto konfrontacja pomiędzy B. G. a M. K. z dnia 10 października 2021 r. nie pozwala na przyjęcie by oskarżony dwukrotnie wyjeżdżał do Królestwa Niderlandów na spotkanie z P. B. (1), albowiem tylko jeden raz w czerwcu 2019 r. taki wyjazd miał miejsce, a ponadto by oskarżony miał świadomość co znajduje się w przesyłce, która P. B. (1) przekazał dla M. K.;

b) oskarżony B. G. (1) nabył od M. K. (1) amfetaminę w ilości 2 kg za łączną kwotę 8.000 zł, a nabytą od M. K. (1) w okresie od miesiąca października 2018 r. do 9 października 2019 r. amfetaminę oferował dalej, przekazując ją nieustalonym odbiorcom, celem dalszej odsprzedaży i w tym celu B. G. (5) dodatkowo mieszał pozyskaną amfetaminę z wypełniaczem w postaci kofeiny celem zwiększenia objętości pozyskanej substancji psychotropowej przed wprowadzeniem jej do obrotu;

w sytuacji gdy:

brak jest jakichkolwiek dowodów by opisana transakcja kiedykolwiek doszła do skutku, o czym świadczy brak ujawnienia, pomimo drobiazgowo prowadzonego śledztwa, choćby jednego kontrahenta, który miałby nabyć od oskarżonego amfetaminę, której ilość, jak błędnie ustalił Sąd, oskarżony miał jeszcze znacznie zwiększyć, a nadto kwota za jaką rzekomo M. K. miał sprzedać B. G. amfetaminę była niższa od ceny zakupu płaconej przez M. K., co dodatkowo czyni opisane wyjaśnienia M. K. niewiarygodnymi;

- oskarżony B. G. (1) pomimo spełnionych przesłanek, nadzwyczajnego złagodzenia kary, nie zasługuje na dobrodziejstwo zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 2 k.k., w sytuacji, gdy najniższa kara przewidziana za zarzucone oskarżonemu przestępstwa i orzeczone wobec oskarżonego jest niewspółmiernie surowa, a oskarżony z uwagi na swoją postawę, jaką od początku procesu prezentował (przyznanie się do winy, złożenie wyjaśnień, wyrażenie skruchy, uprzednia niekaralność, ujawnienie osoby, z którą oskarżony spotkał się na terenie H., od której odbierał przesyłkę dla M. K.), zasługiwał na szczególne potraktowanie i wymierzenie mu kary nadzwyczajnie złagodzonej z zastosowaniem przepisu art. 60 § 2 k.k.

III. rażąca niewspółmierność orzeczonej kary wynikającej z nieuwzględnienia wszystkich okoliczności łagodzących, które wystąpiły w odniesieniu do oskarżonego przejawiającą się w orzeczeniu wobec oskarżonego B. G. (1) kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 1 miesiąca oraz kary grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł w związku z błędnym zastosowaniem w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz 58 k.k. i art. 33 § 3 k.k., podczas gdy ustalone przez Sąd okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, a w szczególności właściwości i warunki osobiste oraz sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa i po jego popełnieniu, fakt: a) przyznania się do winy i złożenia obszernych wyjaśnień; b) prawidłowej postawy społecznej oskarżonego; c) oskarżony prowadził i prowadzi normalne, zgodne z przepisami prawa życie, wykonuje stałą pracę, jest osoba niekaraną, udziela się charytatywnie i społecznie – nie uzasadniają orzeczenia wobec niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności we wskazanym wymiarze, w sytuacji gdy Sąd miał możliwość wymierzenia kary z zastosowaniem art. 60 § 2 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w pkt 25 części dyspozytywnej wyroku;

ewentualnie:

- uznanie oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 25 części dyspozytywnej wyroku z tą zmianą, iż oskarżony w bliżej nieustalonej dacie w czerwcu 2019 roku na terytorium Królestwa Niderlandów dokonała wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, które po odebraniu od P. B. (1) przemieścił na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, gdzie w O. przekazał ją M. K. (1) i wymierzenie kary, przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k., poniżej ustawowego progu zagrożenia;

alternatywnie:

- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. K. (1) zaskarżył wyrok co do kary w części skazującej i zarzucił:

rażącą niewspółmierność kary wyrażającą się w nieprawidłowym zastosowaniu zasad i dyrektyw sądowego wymiaru kary i niewymierzenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w mniejszym wymiarze, a w konsekwencji wymierzenie oskarżonemu kary łącznej jednego roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 500 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 30 złotych bez uwzględnienia okoliczności, iż oskarżony od początku toczącego się postępowania przyznawał się do winy, zdecydował się na pełną współpracę z organami ścigania dzięki czemu było możliwe ujawnienie szczegółów innych przestępstw oraz postawienia zarzutów aktem oskarżenia kilkorgu współoskarżonym i nie tylko; zarzucany mu czyn miał miejsce parę lat temu, a sam oskarżony zweryfikował

swoją postawę i od dłuższego czasu przestrzega porządku prawnego, wobec czego w sprawie biorąc pod uwagę względy prewencji ogólnej i szczególnej istniała możliwość orzeczenia w stosunku do oskarżonego jednostkowych kar pozbawienia wolności w niższym wymiarze, a także niższej kary łącznej, w związku z czym nie sposób przyjąć, iż kara łączna łagodniejszego wymiaru nie osiągnęłaby celu o charakterze prewencyjnym.

Podnosząc powyższy zarzut, apelujący wniósł o : zmianę zaskrzonego wyroku w części w punkcie 10, 13 i 14 części dyspozytywnej wyroku i rozłączenie kary łącznej oraz odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez wymierzenie wobec oskarżonego kar jednostkowych w niższym wymiarze i o wymierzenie kary łącznej jednego roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz łączną karę 300 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równą kwocie 100 zł.

Obrończyni oskarżonego M. K. (2) zaskarżyła wyrok w części skazującej co do winy i zarzuciła:

1) obrazę przepisów postępowania, mających istotny wpływ na wynik sprawy, a to art. 6 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 374 § 1 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku obrońcy M. K. (2) z dnia 29 marca 2022 r. o wyłączenie sprawy oskarżonego do odrębnego postępowania i przeprowadzenie rozprawy pomimo tego, że oskarżony za pośrednictwem swojego obrońcy złożył należyte wyjaśnienie jego nieobecności i jednocześnie usprawiedliwienie, wskazując, iż chce skorzystać z przysługującego mu prawa do aktywnego udziału w rozprawie, co naruszyło prawo oskarżonego do obrony.

2) obrazę przepisów postępowania, mających istotny wpływ na wynik sprawy, a to art. 6 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd I instancji wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w szczególności prowadzenie rozprawy pod nieobecność oskarżonego i odstąpienie od odebrania od oskarżonego wyjaśnień w przedmiotowej sprawie, co stanowiło naruszenie jego prawa do obrony i naruszenie zasady rzetelnego procesu.

3) art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie bezpośredniego przesłuchania świadka P. S. (1) i w konsekwencji oparcie ustaleń faktycznych w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. K. (2) jedynie zeznaniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym, których protokoły zostały odczytane w toku rozprawy głównej.

4) obrazę przepisów postępowania, mających istotny wpływ na wynik sprawy, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegającej na dowolnym, sprzecznym z zasadami logicznego rozumowania i wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego przyjęciu, że wyjaśnienia współoskarżonego M. K. (1) są konsekwentne i jednoznaczne przez co można im nadać walor wiarygodności, podczas gdy wyjaśnienia M. K. (1) są wewnętrznie sprzeczne i tym samym nie można uznać ich za wiarygodne, a stanowisko procesowe oskarżonego M. K. (1) miało na celu wyłącznie polepszenie jego sytuacji procesowej i ograniczenie grożącej mu odpowiedzialności karnej.

5) obrazę przepisów postępowania, mających istotny wpływ na wynik sprawy, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegającej na dowolnym, sprzecznym z zasadami logicznego rozumowania i wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego przyjęciu, że z zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż oskarżony wypełnił znamiona przestępstwa wprowadzenia do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, bazując wyłącznie na wyjaśnieniach współoskarżonego M. K. (1), zeznaniach P. S. (1) oraz A. K.;

6) błąd w ustaleniach faktycznych, który miał istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, iż oskarżony M. K. (2) uczestniczył w przekazywaniu M. K. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, podczas gdy w aktach sprawy brak jest dowodów świadczących o tym, że niezabezpieczona substancja, która miała być przedmiotem czynności wykonawczej, stanowiła taką właśnie substancję.

7) błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, iż oskarżony od miesiąca maja 2017 r. do miesiąca kwietnia 2019 r. w O. i M. działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1) w czterech kolejnych transakcjach, których przedmiotem było każdorazowo ok. 1,5 kg amfetaminy, łącznie ok 7,5 kg amfetaminy o wartości ok. 40.000 zł wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej celem jej dalszej odsprzedaży, podczas gdy w żaden sposób nie wynika to ze zgromadzonego w niniejszym postępowaniu materiału dowodowego, zwłaszcza wyjaśnień współoskarżonego P. B. (1) złożonych w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym.

8) błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, iż koszty obrony z urzędu udzielonej M. K. (2) wynoszą 2.066,40 zł, w tym 386,40 zł podatku VAT, podczas gdy biorąc pod uwagę treść rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r., poz. 18), kwota powinna wynosić 2.287,80 zł.

9) rażąco niewspółmierność (surowość) kary wymierzonej oskarżonemu, w wyniku przecenienia okoliczności obciążających oskarżonego oraz niedoceny okoliczności łagodzących, w postaci 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 400 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej dziennej stawki na 20 złotych, podczas gdy przy zachowaniu dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary z art. 53 § 1 k.k., sąd winien był wymierzyć karę niższą w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelująca wniosła o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

a) uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu w punkcie 22 części dyspozytywnej wyroku czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2015 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

b) zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. P. (1) kwoty 2.287,80 zł raz znaleźnym podatkiem VAT tytułem udzielonej obrony z urzędu oskarżonemu M. K. (2);

ewentualnie:

2) uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego K. Ł. (1) zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia:

- a to art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zakazu czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów oraz dowolną ocenę materiału dowodowego, przejawiający się w błędnym ustaleniu, iż:

• oskarżony K. Ł. (1) w okresie od czerwca 2017 r. do czerwca 2019 r. w T. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził do obrotu i udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znaczną ilość środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości łącznej ok. 1000 g, w ten sposób, iż w kolejnych kilkudziesięciu transakcjach po 10g lub 5g sprzedał wskazany środek W. W. (1) za łączną kwotę ok. 30.000 zł;

• oskarżony K. Ł. (1) w okresie od czerwca 2018 r. do czerwca 2019 r. w T. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził do obrotu i udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, którą w dwóch transakcjach jedną po 500 g i drugą po 410 gram nabył od W. W. (1) za łączną kwotę 6000 zł, która następnie odsprzedawał dalszym nieustalonym osobom;

podczas gdy:

Sąd odmiennie ustalił czasookres działalności, bowiem jak wynika z ustaleń Sądu opisanych na k. 11 uzasadnienia „w okresie od czerwca 2018 r. do kwietnia 2019 r. W. W. sprzedał w wykonaniu dwóch transakcji łącznie ok. 1.000 g wskazanej substancji psychotropowej K. Ł. (1). K. Ł. (1) przeznaczył nabytą amfetaminę do dalszego wprowadzania do obrotu poprzez sprzedaż nieustalonym osobom”, a nadto zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci wyjaśnień K. Ł. oraz W. W. złożonych na rozprawie w dniu 13 września 2021 r. przeczą tezie, by doszło pomiędzy oskarżonymi do jakichkolwiek transakcji narkotykowych, a przy tym prowadzone drobiazgowo postępowanie nie dowiodło, by K. Ł. wszedł w posiadanie ziela konopi innych niż włókniste, które miał rzekomo udzielić W., jak również by komukolwiek udzielił amfetaminę, którą miał rzekomo nabyć w ilości ok. 1 kg od W. W.;

- a to art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez wadliwe sporządzenie pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, polegające na:

a) oderwaniu ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd od źródeł dowodowych, w sposób uniemożliwiający prześledzenie i skontrolowanie wydanego w sprawie orzeczenia Sądu, a w szczególności poprzez zaniechanie wskazania, na jakich dowodach osobowych, i w jakim zakresie, oparł się Sąd czyniąc ustalenia wskazujące, iż oskarżony K. Ł. (1) dopuścił się popełnienia zarzuconych mu przestępstw, w sytuacji gdy Sąd zbiorczo przywołał wszystkie ujawnione w sprawie dowody w tym również wszystkie wyjaśnienia W. W., które pozostawały w rażącej sprzeczności wewnętrznej i zmieniały się w zależności od stadium postępowania;

b) zaniechaniu wskazania podstaw i uzasadnienia wymierzenia oskarżonemu kary 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

II. spowodowany licznymi i poważnymi uchybieniami natury procesowej – błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na bezprawnym i nieuzasadnionym przyjęciu, że :

a) oskarżony K. Ł. (1) w okresie od czerwca 2017 r. do czerwca 2019 r. w T. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził do obrotu i udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znaczną ilość środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości łącznej ok. 1000 g, w ten sposób, iż w kolejnych kilkudziesięciu transakcjach po 10g lub 5g sprzedał wskazany środek W. W. (1) za łączną kwotę ok. 30.000 zł;

w sytuacji gdy:

zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w tym wyjaśnienia oskarżonego K. Ł., oraz wyjaśnienia W. W. złożone na rozprawie, a także protokół oględzin telefonu K. Ł. nie pozwalają na przyjęcie, by K. Ł. kiedykolwiek był w posiadaniu ziela konopi innych niż włókniste, a tym bardziej, by w/w środki odurzające zbywał W.W., a nadto nie ustalono skąd K. Ł. miał nabyć owe środki;

b) oskarżony K. Ł. (1) w okresie od czerwca 2018 r. do czerwca 2019 r. w T. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził do obrotu i udzielił w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, którą w dwóch transakcjach jedną po 500 g i drugą po 410 gram nabył od W. W. (1) za łączną kwotę 6000 zł, która następnie odsprzedawał dalszym nieustalonym osobom;

w sytuacji gdy:

brak jest jakichkolwiek dowodów by opisane transakcje kiedykolwiek doszły do skutku, o czym świadczy brak ujawnienia, pomimo drobiazgowo prowadzonego śledztwa, choćby jednego kontrahenta, który miałby nabyć od oskarżonego K. Ł. amfetaminę, a przy tym W. W. zaprzeczył, by kiedykolwiek sprzedał opisaną substancję psychotropową K. Ł..

III. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary wynikającej z nieuwzględnienia wszystkich okoliczności łagodzących, które wystąpiły w odniesieniu do oskarżonego przejawiającą się w orzeczeniu wobec oskarżonego K. Ł. (1) kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy oraz kary grzywny w wymiarze 500 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych w związku z błędnym zastosowaniem w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz 58 k.k. i art. 33 § 3 k.k., podczas gdy ustalone przez Sąd okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, a w szczególności właściwości i warunki osobiste oraz sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa i po jego popełnieniu, fakt: a) prawidłowej postawy społecznej oskarżonego; b) oskarżony prowadził i prowadzi normalne, zgodne z przepisami prawa życie, wykonuje stałą pracę, nie uzasadniają orzeczenia wobec niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności we wskazanym wymiarze, w sytuacji gdy Sąd miał możliwość wymierzenia kary z zastosowaniem art. 37b k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w pkt 32 części dyspozytywnej wyroku;

ewentualnie:

- uznanie oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 32 części dyspozytywnej wyroku i wymierzenie kary, przy zastosowaniu art. 37b k.k.;

alternatywnie:

- uchylene wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego P. W. (1) zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia wyrażający się uznaniu, że P. W. (1) dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa, podczas gdy właściwa ocena materiału dowodowego, a zwłaszcza zmiennych w czasie oraz w zakresie przytaczanych faktów wyjaśnień W. W. (1), okoliczności o charakterze negatywnym, a mianowicie nieujawnienia u oskarżonego P. W. (1) w trakcie przeszukań żadnych środków odurzających lub psychotropowych, przedmiotów służących do ich dystrybucji lub zażywania oraz kontaktów o charakterze przestępczym wskazują, że przedstawiona przez oskarżonego wersja jest zgodna z prawdą, nie nabywał on od W. W. znacznych ilości amfetaminy, a w dniu krytycznym zamierzał nabyć wyłącznie nieznaczną ilość na własne potrzeby.

2) obrazę przepisów postępowania mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 424 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób skrótowy, bez rozważenia materiału dowodowego w pełnym zakresie, w tym w zakresie sprzecznych wyjaśnień W. W. (1), a także niesporządzenie uzasadnienia w zakresie orzeczenia o karze, zwłaszcza w zakresie kary zasadniczej oraz orzeczonych środków karnych, czego skutkiem jest brak ustalenia co było przyczyną skazania P. W. (1) oraz jakimi kryteriami sądowego wymiaru kary kierował się Sąd wydając wyrok w sprawie.

3) rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec P. W. (1) kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 7 miesięcy w sytuacji, gdy obiektywnie wynikając z dowodów w sprawie okoliczności osobiste dotyczące P. W. (1), jego właściwości i warunki osobiste, a zwłaszcza uprzednia niekaralność, pozytywne opinie środowiskowe incydentalność przypisanego mu czynu, a także stosunki rodzinne oraz fakt, że jest on jedynym żywicielem rodziny w osobach żony i dwojga małych córek wskazują, iż orzeczona wobec niego kara pozbawienia wolności powinna być karą z nadzwyczajnym złagodzeniem i z warunkowym zawieszeniem jej wykonania lub karą co najwyżej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; ewentualnie karą mieszaną na podstawie art. 37b k.k., co umożliwi mu także odbywanie jej w sposób umożliwiający utrzymywanie rodziny.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o:

- uniewinnienie P. W. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu;

ewentualnie:

- o zmianę zaskarżonego wyroku i wymiarzenie P. W. (1) łagodniejszej kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem lub w wymiarze co najwyżej roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności lub wymiarzenie kary mieszanej na podstawie art. 37b k.k.;

ewentualnie:

- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Opolu.

Obrońca oskarżonego W. W. (1) zaskarżył wyrok w części skazującej, co do winy i zarzucił:

1) obrazę przepisu prawa materialnego, art. 60 § 3 k.k., poprzez jego niezastosowanie wrażliwą się w zaniechaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec oskarżonego W. W. (1), pomimo jego współpracy z organami ścigania i ujawnienia wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstw z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 1 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz istotnych okoliczności ich popełnienia poprzez ujawnienie przez tego oskarżonego dostawcy, osób, którym przekazywał substancje psychotropowe w celu dalszej odsprzedaży oraz osób, którym sam udzielał amfetaminy poprzez jej sprzedaż, a w konsekwencji rażąca niewspółmierność kary polegającą na wymiarzeniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności nadmiernie surowej.

2) mająca wpływ na treść orzeczenia – obrazę prawa procesowego, tj. art. 424 § 2 k.p.k. wyrażającą się w zaniechaniu wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, z jakich przyczyn Sąd nie zastosował wobec oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, a poprzestanie jedynie na stwierdzeniu, iż odnośnie W. W. (1) Sąd jako okoliczność łagodzącą wziął pod uwagę jego postawę procesową co wszakże nie miało żadnego przełożenia na wymiar orzeczonej wobec tego oskarżonego kary, zwłaszcza w porównaniu z karą orzeczoną wobec oskarżonego M. K. (1), prze co wyrok sądu pierwszej instancji uchyla się od kontroli odwoławczej w tym zakresie.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części, zastosowanie wobec oskarżonego W. W. (1) instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, o której mowa w art. 60 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. i wymiarzenie mu za czyn, o którym mowa w punkcie VIII części wstępnej wyroku – kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz 400 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej dziennej stawki na 20 złotych;

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja prokuratora była zasadna w części - co do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych w odniesieniu do oskarżonego J. K. (1). Również w części, a to w zakresie wadliwego ustalenia czasu popełnienia przestępstwa, na uwzględnienie zasługiwała apelacja obrońcy oskarżonego K. Ł. (1). Podzielić należało także zarzut rażącej niewspółmierności kary zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego W. W. (1).

1. Obrońcy oskarżonego M. K. (2) zarzut obrazy art. 6 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 374 § 1 k.p.k. łączy z nieuwzględnieniem jej wniosku o wyłączenie sprawy tego oskarżonego i jej odrębne rozpoznanie i prowadzeniem rozprawy pod nieobecność M. K. (2) mimo jej usprawiedliwienia. Podobnej kwestii dotyczy zarzut obrazy art. 6 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez prowadzenie rozprawy pod nieobecność oskarżonego i odstąpienie od odebrania od niego wyjaśnień. Zarzuty nie są zasadne.

Sąd Okręgowy przekonująco wytłumaczył (k. 2855-2856) powody dla których uznał, że mimo nieobecności M. K. (2) na terminach rozprawy po 13 września 2021 r. może być ona dalej prowadzona wobec niego, a obecność obrońcy gwarantowała realną i skuteczną ochronę praw i interesów oskarżonego.

Sytuacja M. K. (2) była o tyle specyficzna, że w trakcie niniejszego postępowania zastał zatrzymany, a następnie wydany S. niemieckiej w celu przeprowadzenia wobec niego postępowania karnego (postanowienie Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z 19 października 2021 r., II Kop 38/21), gdzie został skazany i odbywa karę pozbawienia wolności.

Udział w rozprawie jest, co do zasady, prawem osoby oskarżonej (art. 374 § 1 k.p.k.). Wyjątek od tej reguły określony w art. 374 § 1a k.p.k. nie zachodzi, także Sąd I instancji (Przewodniczący) nie uznał obecności oskarżonego M. K. (2) za konieczną (art. 374 § 1 zd. II k.p.k.). Rację ma obrończyni M. K. (2) wskazując, że osoba oskarżona by zdecydować, czy z prawa do uczestnictwa na rozprawie chce skorzystać musi być zawiadomiona o jej czasie i miejscu (art. 117 § 1 i 2 k.p.k., por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 9 maja 2022 r., I KK 136/22, Lex nr 3409752). Stosownie do art. 117 § 2 k.p.k. czynności nie przeprowadza się, jeżeli osoba uprawniona nie stawiała się, a brak dowodu, że została o niej powiadomiona, oraz jeżeli zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że niestawiennictwo wynikało z powodu przeszkód żywiołowych lub innych wyjątkowych przyczyn, a także wtedy, gdy osoba ta usprawiedliwiła należycie niestawiennictwo i wnosi o nieprzeprowadzenie czynności bez jej obecności, chyba że ustawa stanowi inaczej. Obrończyni pomija jednak treść art. 117 § 3a k.p.k. stanowiącego wyjątek od wymienionej zasady, na który powołuje się Sąd I instancji. Zgodnie nim „niestawiennictwo strony nie blokuje możliwości prowadzenia czynności procesowych, o ile została ona należycie poinformowana o ich terminie, a w samych czynnościach uczestniczyć jej obrońca” (postanowienie Sądu Najwyższego z 1 lipca 2020 r., IV KK 218/20, LEX nr 3154308, podobnie postanowienie Sądu Najwyższego z 7 marca 2023 r., III KK 36/23, LEX nr 3567211).

Sąd Okręgowy zasadnie w tym kontekście wskazuje na okoliczności przeczące deklarowanej intencji oskarżonego, by brał udział w rozprawie. Tak więc M. K. (2) wbrew obowiązkowi (art. 75 § 1 k.p.k.) nie zawiadomił tego Sądu o miejscu pozbawienia wolności, stąd Sąd I instancji mógł uznać za doręczone (art. 133 § 2 k.p.k.) zawiadomienie o terminie rozprawy wysłane pod ostatnio wskazany adres, oskarżony nie żądał spowodowania doprowadzenia na rozprawę (art. 353 § 3 k.p.k.), nie wnosił o odbywanie kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd niemiecki w kraju, choć tu jest jego centrum życiowe, a co także umożliwiłoby mu udział w rozprawie. Zamiast tego obrończyni oskarżonego domagała się zawieszenia postępowania w oczekiwaniu aż ukończy on odbywanie w Niemczech kary 3 lat pozbawienia wolności. Takie postępowanie oskarżonego jest zbieżne z wcześniejszą deklaracją na rozprawie 13 września 2021 r. (k. 2582), kiedy M. K. (2) nie przyznając się do popełnienia zarzucanych przestępstw odmówił składania wyjaśnień i odpowiadania na pytania Sądu i stron, a następnie opuścił salę rozpraw przed zakończeniem czynności procesowych w tym dniu oświadczając, że dalej nie będzie brał udziału w rozprawie. Nie jest więc zasadne twierdzenie apelacji, że Sąd Okręgowy odstąpił od odebrania wyjaśnień od oskarżonego.

Sąd I instancji mógł więc uznać, że rzeczywistą intencją oskarżonego jest nie realizacja prawa do obrony przez osobisty udział w rozprawie, lecz utrudnianie postępowania karnego.

W opisanych okolicznościach zważywszy na treść art. 117 § 3a k.p.k., art. 75 § 2 k.p.k., art. 133 § 2 k.p.k., art. 402 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy nie popełnił błędu uznając, że proces wobec M. K. (2) może dalej się toczyć bez uszczerbku dla jego interesów i obrony, a wobec tego wyłączenie sprawy tego oskarżonego i zawieszenie postępowania w tej części było zbędne.

2. Obrońca oskarżonego K. W. podnosi zarzut obrazy art. 424 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie wskazania przyczyn niezastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Obrońca oskarżonego P. W. (1) wskazuje na obrazę art. 424 k.p.k. poprzez skrótowe sporządzenie pisemnych motywów bez wystarczającego odniesienia się do wyjaśnień W. W. (1) oraz wymiaru kary. Natomiast obrońcy oskarżonych B. G. (1) i K. Ł. (1) wskazują na naruszenie art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez zbiorcze powołanie dowodów na podstawie których czynione były ustalenia bez odniesienia ich do podstaw faktycznych przypisania przestępstw tym oskarżonym. Są one niezasadne.

Jak to już wcześniej wskazywał (np. w sprawie II AKa 190/22) Sąd Apelacyjny nadal uznaje, że wywołana apelacją kontrola odwoławcza zasadniczo, służy weryfikacji trafności orzeczenia, a nie jego uzasadnienia. O tej zaś świadczą nie formalnie nienaganne pisemne motywy, sporządzone już po wydaniu wyroku (art. 423 § 1 k.p.k.) i odrębne od niego (art. 413 k.p.k.), ale konfrontacja orzeczenia z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym i dotrzymanie istotnych wymogów proceduralnych. Skoro dla skuteczności zarzutu obrazu przepisu postępowania konieczne jest wykazanie jego możliwego wpływu na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.) to naruszenie art. 424 k.p.k. samo w sobie nie może prowadzić do spodziewanego przez skarżącego rezultatu, ponieważ to, co było później (uzasadnienie) nie może wpływać na to, co było wcześniej (wyrok). Wady uzasadnienia mogą świadczyć o wadliwości procesu wyrokowania, skłaniają do tym wnikliwszej kontroli odwoławczej, ale o tej wadliwości same w sobie nie przekonują i nie warunkują tej kontroli (por. art. 455a k.p.k.). Pisemne motywy wyroku pełnią ważną funkcję gwarancyjną, umacniają zaufanie społeczne do wymiaru sprawiedliwości, a stronom dają możliwość oceny, czy dzielają zawartą tam argumentację, a jeśli nie, podjęcia z nią polemiki, wskazywania dlaczego jest wadliwa, a przez to wadliwy jest wyrok. Uzasadnienie jest więc także jednym z elementów konstytucyjnych i konwencyjnych gwarancji dla stron realnego i skutecznego środka odwoławczego.

Art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. wymaga by uzasadnienie zawierało zwięzłe wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Sąd Okręgowy syntetycznie przedstawił powody rozstrzygnięcia, jak tego wymaga ustawa, poświęcając ocenie wyjaśnień W. W. (1) strony 22-24 i czyniąc zadość wymogowi wytlumaczenia powodów uznania ich w istotnym zakresie za wiarygodne i przyczyn uznania dowodów przeciwnych (w tym wyjaśnień P. W. (2)) za nieprawdziwe.

Zbiorcze powołanie dowodów po przedstawieniu podstawy faktycznej, zamiast wymienienia ich po każdym ustalonym fakcie (grupie faktów) o ile utrudnia weryfikację wniosku sądu, poruszanie się po materiale dowodowym sprawy to jednak realizuje warunek zwięzłego wskazania na jakich dowodach oparł się sąd ustalając podstawę faktyczną. W realiach sprawy Sąd Okręgowy nie powołuje dowodów zbiorczo, lecz w relacji do ustaleń faktycznych dotyczących poszczególnych czynów zarzucanych oskarżonym. W odniesieniu do oskarżonych B. G. (1) i K. Ł. (1) czyni to odpowiednio na stronach: 3-6, 8-11, 12-15.

Skoro art. 424 § 2 k.p.k. nakłada na sąd obowiązek przytoczenia okoliczności, które miał na względzie, wymierzając karę, zwłaszcza przy zastosowaniu jej nadzwyczajnego złagodzenia, to chodzi o wskazanie wszystkich okoliczności, które sąd uznał za mające wpływ na wymiar kary orzeczonej w wyroku. Jeśli Sąd orzekający merytorycznie nie zastosował instytucji z art. 60 k.k. wobec oskarżonego K. W., ani nie rozważał jej zastosowania to, abstrahując od wskazanych wyżej okoliczności, trudno wymagać by w pisemnych motywach tę kwestię omawiał.

Zarzut obrazu art. 60 § 3 k.k. zostanie omówiony niżej, tak jak zarzuty pozostałych obrońców dotyczące oceny wyjaśnień W. W. (1), ustaleń faktycznych, wymiaru kary.

3. Obrońca oskarżonego P. B. (1) adw. W. G. zarzucając dowolną ocenę dowodów (art. 7 k.p.k.) łączy je z twierdzeniami o obrazie art. 5 § 2 k.p.k., i art. 4 k.p.k. Podobnie obrońcy B. G. (1) i K. Ł. (1) wskazujący także na obrazę art. 2 § 2 k.p.k. Z kolei obrończyni oskarżonego M. K. (5) podnosząc naruszenie zasady bezpośredniości przy wprowadzeniu dowodu do procesu wskazuje na naruszenie art. 2 § 2 k.p.k.

Nakaz rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego wyrażony w art. 5 § 2 k.p.k. skierowany jest do organu postępowania a nie strony. Chodzi więc o obiektywne, a nie subiektywne wątpliwości, które powziął (lub powinien powziąć) Sąd, lecz ich nie rozstrzygnął we wskazanym kierunku. Sąd I instancji wątpliwości takich nie nabrał, ani nie powinien ich nabrać, o czym będzie jeszcze mowa niżej.

„Określony przez ustawodawcę stan, jako "nie dające się usunąć wątpliwości" powstaje dopiero w następstwie oceny dowodów. Wtedy dopiero można bowiem stwierdzić, czy wątpliwości, jeśli takowe w ogóle występowały, były poważne i istotne, a nie jedynie spekulacyjne oraz czy i jakie miały one znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności

prawnej oskarżonego. Zarazem w sytuacji, gdy dokonanie określonych ustaleń faktycznych zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów lub też dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady *in dubio pro reo*. Ewentualne zastrzeżenia powinny być w takiej sytuacji podnoszone i rozstrzygane na płaszczyźnie zachowania lub przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. To zaś, że w toku postępowania zarysowały się różne wersje przebiegu zdarzenia nie oznacza zaistnienia przesłanek, o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k. Rozstrzygnięciu powstających wątpliwości służy bowiem wszechstronna inicjatywa dowodowa oraz ocena przeprowadzonych dowodów zgodna z art. 7 k.p.k.” (wyrok Sądu Najwyższego z 27 lutego 2018 r., III KK 286/17, LEX nr 2559388). Do naruszenia wskazanej zasady dochodzi, gdy Sąd po prawidłowym przeprowadzeniu postępowania dowodowego i wszechstronnej ocenie rezultatów, spośród rysujących się na tle dowodów uznanych za wiarygodne różnych wersji zdarzenia wybiera jedną z nich sprzecznie z nakazem z art. 5 § 2 k.p.k. Gdy apelujący (jak w niniejszej sprawie) kwestionuje ocenę poszczególnych dowodów, wyprowadzone z nich wnioski, a więc sytuacje poprzedzające tę o jakiej mowa w art. 5 § 2 k.p.k., to nie może być mowy o naruszeniu wskazanego przepisu (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 stycznia 2019 r., III KK 215/18, L.).

Art. 4 k.p.k. określa zasadę obiektywizmu, a art 2 § 2 k.p.k. zasadę prawdy. To dyrektywy kierunkowe, których realizacji, konkretyzacji służą przepisy szczegółowe i to one mogą stanowić podstawę skutecznego zarzutu odwoławczego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2011 r., III KK 335/10, LEX nr 736755). Inna od oczekiwanej przez stronę ocena dowodów, wyprowadzenie z nich odmiennych wniosków nie oznacza samo w sobie naruszenia zasady obiektywizmu, czy zasady prawdy.

Wskazanie na naruszenie tych zasad należało potraktować jako podkreślenie istotności podniesionych uchybień w zakresie oceny dowodów i czynionych na ich podstawie ustaleń.

Podstawę faktyczną wyroku wydanego po przeprowadzeniu rozprawy określa art. 410 k.p.k., który stanowi *lex specialis* wobec art. 92 k.p.k., który określa podstawę faktyczną każdego orzeczenia. Skoro Sąd Okręgowy wydał wyrok skazujący oskarżonych na rozprawie to nie mógł naruszyć art. 92 k.p.k. jak to twierdzi obrońca B. G. (1). Obraza art. 410 k.p.k. może polegać na oparciu wyroku na okolicznościach nie ujawnionych na rozprawie, lub pominięciu istotnych okoliczności, które na rozprawie zostały ujawnione. Te okoliczności zostaną omówione niżej.

4. Wadliwości postępowania dowodowego dotyczy zarzut obrazy art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przesłuchania na rozprawie świadka P. S. (1) i poprzestanie na odczytaniu jego zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym podniesiony w apelacji obrońcy M. K. (2).

Sąd Okręgowy nie popełnił błędu orzekając (k. 2949) o odczytaniu zeznań P. S. (1) (k. 439-441) ponieważ świadek przebywa za granicą. Przepis art. 391 § 1 k.p.k. daje sądowi podstawę do odczytania zeznań m.in. świadka przebywającego za granicą, któremu nie można doręczyć wezwania (np. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 listopada 2017 r., III KK 222/17, LEX nr 2408300). Sąd I instancji podjął starania o przesłuchanie świadka, jednak okazały się one nieskuteczne. Uzyskano aktualną informację (pismo Komendy Powiatowej Policji w M. z 20 kwietnia 2022 r. – k. 2928), że świadek ten przebywa w bliżej nieznanym miejscu w Wielkiej Brytanii i nie wiadomo, kiedy przyjedzie do Polski. Podobne okoliczności wskazywało wcześniejsze pismo Policji (k. 2665). Trafny jest więc wniosek Sądu I instancji, że przesłuchania P. S. (1) na rozprawie nie da się przeprowadzić z powodu długotrwałego pobytu świadka za granicą w nieznanym miejscu i jedyną możliwością wprowadzenia tego dowodu do procesu jest odczytanie jego wcześniejszych zeznań. Taki sposób włączenia zeznań do podstawy dowodowej co prawda narusza zasadę bezpośredniości, ogranicza prawo do obrony, ale jest konieczny i dopuszczalny na podstawie art. 391 § 1 k.p.k. co do możliwości zadawania świadkowi pytań przez oskarżonego, to trzeba wskazać, o czym była mowa w punkcie 1., że M. K. (2) nie chciał brać udziału w postępowaniu.

Lektura zeznań P. S. (1) przekonuje, że nie są ani jedynym, ani podstawowym dowodem przy ocenie podstaw odpowiedzialności M. K. (2) i nie miały zasadniczego znaczenia dla przypisania temu oskarżonemu przestępstwa udziału w obrocie znaczną ilością substancji narkotycznej. Tak też je traktuje Sąd Okręgowy (uzasadnienie str. 20-21) trafnie zauważając, że pośrednio potwierdzają one wyjaśnienia M. K. (1), a to w zakresie znajomości między M. K. (2)

i P. B. (1), ich udziału w handlu narkotykami, wewnątrzspółnotowym nabyciu narkotyków, kiedy M. K. (2) został zatrzymany, co było powodem wydania (...), a potem skazania w Republice Federalnej Niemiec. Taki charakter zeznań P. S. (1) dostrzega też obrończyni skoro w dalszej części apelacji (str. 9) pisze (trafnie zresztą), że świadek nie widział przekazywania narkotyków innym osobom przez M. K. (2), lub ich odbierania przez oskarżonego.

5. Apelacje obrońców oskarżonych P. B. (1), M. K. (2), P. W. (1), B. G. (1) i K. Ł. (1) zasadniczo koncentrują się na kwestionowaniu oceny dowodów obciążających: wyjaśnień współoskarżonych M. K. (1), W. W. (1) oraz zeznań P. S. (2) i A. K.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych wypowiedzany jest ugruntowany, zasługujący na aprobatę pogląd, że przekonanie sądu I instancji o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. i jako takie nie poddaje się ingerencji sądu odwoławczego, gdy jest poprzedzone ujawnieniem na rozprawie głównej całokształtu istotnych okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) w sposób podyktowany obowiązkiem dociekania prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) i stanowi wyraz rozważenia, zgodnie z regułami poprawnego rozumowania, doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy (art. 7 k.p.k.), wszystkich ważkich okoliczności przemawiających na korzyść i niekorzyść (art. 4 k.p.k.) osoby oskarżonej (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 16 grudnia 1974r., Rw 618/74, OSNKW 1975, z. 3-4, poz. 47). Tak też jest niniejszej sprawie.

Istotne znaczenie w niniejszej sprawie mają wyjaśnienia M. K. (1) i W. W. (1) mające charakter pomówień złożonych – oskarżeni wskazując na popełnienie przestępstw narkotykowych przez inne osoby mówią także o swojej roli w ich popełnieniu.

„Dla przyjęcia pomówienia za podstawę ustaleń faktycznych trzeba, aby było ono logiczne, konsekwentne oraz wsparte innymi dowodami, które bezpośrednio lub choćby pośrednio potwierdziłyby wyjaśnienia pomawiającego. Po drugie, każde pomówienie powinno być oceniane z ostrożnością, z zachowaniem dużej dozy krytycyzmu i zasad logicznego rozumowania, a przy tym w konfrontacji z pozostałymi dowodami i okolicznościami sprawy. Po trzecie, wyjaśnienia pomawiające inną osobę powinny być jasne i konsekwentne, znajdując potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich. Po czwarte, do oceny dowodu z pomówienia stosuje się kryteria zasady swobodnej oceny, co oznacza, że o ile przy wartościowaniu takiego dowodu sąd orzekający nie popełnia błędu logicznego, ani nie czyni ustaleń sprzecznych z doświadczeniem życiowym, ocena takiego dowodu pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.” (wyrok tut. Sądu Apelacyjnego z 6 kwietnia 2016 r., II AKa 58/16, LEX nr 2090997, podobnie np. wyrok Sądu Najwyższego z 15 lutego 1985 r., IV KR 25/85, OSNKW 1985 r., z. 11-12, poz. 103, cyt. w apelacji adw. L. K. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 7 października 1998 r., II AKa 187/98, KZS 1998 r., z. 11, poz. 37)

Te wskazania mają charakter teleologiczny. Warunek szczególnej skrupulatności i ostrożności przy ocenie pomawiających wyjaśnień współoskarżonego jest uzasadniony zainteresowaniem osoby relacjonującej by uzyskać możliwie najkorzystniejsze rozstrzygnięcie. Uwagi Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych dotyczące oceny dowodu z pomówienia nie mogą być rozumiane jako reguły oceny tego dowodu, lecz jako wskazówki celowościowe. Ustawa procesowa nie dzieli bowiem dowodów na „lepsze” i „gorsze”, wiarygodne i takich których prawdziwość dopiero wymaga weryfikacji. Traktowanie pomówienia z góry, jako dowodu „niepełnowartościowego”, jak to niekiedy przyjmuje się w orzecznictwie, jest sprzeczne z zasadą swobodnej oceny dowodów. Sprzeczne z tą zasadą byłoby też określanie kryteriów ilościowych dotyczących źródeł, czy środków dowodowych pozwalających na czynienie określonego ustalenia. Sąd nie jest w tym zakresie ograniczony i może stwierdzać zaistnienie zdarzeń na podstawie jednego dowodu (także z pomówienia), który uznał za wiarygodny. Może też dać wiarę określonemu źródłu dowodowemu w części. Punkt ciężkości spoczywa na konieczności dokonania wszechstronnej analizy wszystkich istotnych okoliczności ujawnionych na rozprawie a nie na liczbie źródeł dowodowych (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 11 stycznia 1996 r., II KRN 178/95, LEX nr 24729).

Sąd Okręgowy dał wiarę wyjaśnieniom M. K. (1) (k. 333-335, 361-363, 444-446, 815-816, 1725-1729, 2063-2065, 2108-2109, 2580-2581) wskazując, że znalazły potwierdzenie w zeznaniach P. S. (1) (k. 439-441), A. K. (k. 2948), po części w wyjaśnieniach J. K. (1) (k. 2584 - 2585 , 688-689, 691-692, 1250-1251), B. G. (1) (k. 2584, 623, 627,

823-824), W. W. (1) (k. 2583-2584, 56-58, 133, 383, 810, 1643, 2025-2033, 2112), dokumentów uzyskanych od Strony niemieckiej w ramach pomocy prawnej. Ocena tego dowodu nie jest dowolna, lecz mieści się w zakreślonych wyżej granicach art. 7 k.p.k. i jako taka musi zostać zaakceptowana przez Sąd Odwoławczy.

To prawda, że oskarżony M. K. (1) był zainteresowany w uzyskaniu korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia. Sąd I instancji trafnie jednak dostrzega, że oskarżony nie tylko wskazywał na zaangażowanie innych osób w przestępczą działalność, ale i swój w niej równie poważny udział. Nadto warunkiem uzyskania pożądanego przez oskarżonego rezultatu była, znana M. K. (1), konieczność powiedzenia nie tego czego ewentualnie oczekują organy ścigania, ale prawdy o roli własnej i innych osób uczestniczących w popełnianiu przestępstw narkotykowych. W istotnym zakresie oskarżony wyjaśniał o okolicznościach, które nie były znane organom ścigania. Przyznanie tych okoliczności i opowiedzenie o nich nie było więc motywowane kapitałem dowodowym, którym dysponowała policja i prokurator. Potwierdzenie i opisanie tylko okoliczności znanych policji i prokuraturze skutkowałoby przecież ograniczeniem odpowiedzialności tego oskarżonego do wprowadzenia do obrotu amfetaminy, którą zbywał W. W. (1), a zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary było zdarzeniem przyszłym i zależnym od oceny Sądu, której oskarżony nie mógł być przecież pewny. Aby chronić rzeczywistego dostawcę oskarżony nie musiał pomawiać niewinnych osób ryzykując narażenie się na odpowiedzialność za kolejne przestępstwo i surowsze potraktowanie. M. K. (1) nie miał też osobistego powodu by nieprawdziwie pomawiać P. B. (1), M. K. (2), B. G. (1) o popełnienie przestępstw narkotykowych nie pomijając przy tym własnej w nich roli.

Sąd Okręgowy trafnie przy tym pisze, że wyjaśnienia M. K. (1) znalazły potwierdzenie w relacjach:

- W. W. (1), który przyznaje, że nabywał od niego znaczne ilości amfetaminy,
- B. G. (1), który wyjaśnia, że na polecenie M. K. (1) pojechał do H., gdzie odebrał pudełko od Polaka wyglądem przypominającego P. B. (1) (M. K. (1) mówi, że jeden z transportów amfetaminy z Holandii od P. B. i M. K. realizował dla niego B. G., który wiedział co przewozi),
- J. K. (1), który potwierdza, że na prośbę M. K. (1) zawiózł pieniądze P. B. (1) do Holandii i przywiózł stamtąd butelkę, którą przekazał M. K. (1) (o świadomości J. K., że przywiózł M. K. narkotyk będzie mowa niżej),
- P. B. (1) w zakresie przyznania, że przyjeżdżali do niego kurierzy M. K. (1) i przekazywał im dla niego paczkę oraz butelkę, co poza przeczeniem świadomości i faktycznej roli jest zbieżne z wyjaśnieniami M. K. (1), co do tych okoliczności,
- P. S. (1) wskazującego, że P. B. (1) i M. K. (2) zajmowali się handlem narkotykami, przywozili z Holandii amfetaminę i marihuanę,
- A. K., co do znajomości między P. B. (1) i M. K. (2).

Okoliczności te zasadnie przekonały ten Sąd o wiarygodności wyjaśnień M. K. (1).

Sąd I instancji nie dał natomiast wiary sprzecznym z nimi wyjaśnieniom P. B. (1) i M. K. (2) przeczącym swemu udziałowi we wprowadzaniu do obrotu amfetaminy oraz wewnątrzspółnotowym nabyciu amfetaminy i extasy (P. B.). Dokonując takiej oceny nie mógł oprzeć ustaleń na tych wyjaśnieniach, co postuluje obrońca P. B. (1) adw. W. G..

Ten obrońca oraz obrończyni M. K. (2) podnoszą rozbieżności w relacjach M. K. (1) co do ilości i wielkości transakcji zakupu amfetaminy jakie przeprowadził z tymi oskarżonymi M. K. (1). Zważywszy na rozległość działalności przestępczej prowadzonej przez M. K. (1) dotyczącej nabywania w kraju, sprowadzania zza granicy, zbywania innym osobom substancji narkotycznych, to przesłuchiwany wielokrotnie mógł z biegiem czasu odmiennie przedstawiać ilości transakcji przeprowadzanych z współdziałającymi M. K. (2) i P. B. (1) oraz ciężar nabywanej amfetaminy będąc konsekwentnym, że dokonywał z nimi transakcji narkotykowych, generalnej liczby dostaw i ilości nabytej amfetaminy.

W takiej sytuacji nie dowolne, lecz logiczne jest uznanie za miarodajne początkowych wyjaśnień M. K. (1), że chodziło o pięć dostaw po 1,5 kg amfetaminy (k. 333) realizowanych, jak ustala Sąd Okręgowy, przez M. K. (2) w O. i M..

Stwierdzenie, że M. K. (2) był tylko kurierem, który nie wiedział co przewoził zasadnie zostało odrzucone przez Sąd I instancji jeśli podczas tego przesłuchania i późniejszych M. K. (1) przedstawia inaczej rolę tego oskarżonego jako świadomego dostawcy amfetaminy od P. B. (1), co przecież jest zbieżne z cyt. wyżej zeznaniami P. S. (1) i okolicznościami zatrzymania M. K. (2) w Niemczech gdy przyznał, że przewożony narkotyk należał do niego.

Stwierdzenie świadka P. S. (1), że od dawna wiedział lub podejrzewał że P. B. (3) i M. K. (7) zajmują się handlem narkotykami (k. 440) jest istotnie wewnętrznie sprzeczne, co trafnie dostrzega obrończyni M. K. (2). Dalej jednak świadek zeznaje, że wiedział (a nie tylko podejrzewał), że w/w oskarżeni przywożą z Holandii amfetaminę i marihuanę, i w tym samym kontekście, że wiedział do kogo się udać jeśli chciał zapalić. Wreszcie widział, że oskarżeni przewozili amfetaminę z Holandii do Polski ponieważ wraz z nimi został zatrzymany gdy funkcjonariusze niemieccy ujawnili ten narkotyk w aucie kierowanym przez M. K. (2). Obrończyni pomija wszystkie te stwierdzenia świadka, które jasno przeczą jej tezie, że chodziło tylko o podejrzenia, a nie wiedzę P. S. (1).

Zeznania A. K. (k. 2948) posłużyły Sądowi Okręgowemu do ustalenia, że M. K. (2) i P. B. (1) się znali (o czym była mowa wyżej). Świadek mówi natomiast, że oskarżeni rozmawiali, że „będą jeździć i będzie z tego kasa”, co koresponduje przecież z wyjaśnieniami M. K. (1) o przywożeniu przez oskarżonych narkotyków z Holandii. Sąd Okręgowy słusznie nie miał wątpliwości, że mężczyzna z M. o ps. (...) ((...)), którego znał M. K. (2) o którym zeznawał A. K. to pochodzący z M. i znający M. K. (2) P. B. (1), który przyznał (k. 438), że ma taki pseudonim. Wątpliwości podnoszone w tej mierze przez obrońcę tego oskarżonego adw. L. K. są nieuzasadnione.

Oskarżonym nie zarzucono wytwarzania amfetaminy. Niewiedza A. K. czy M. K. (2) produkował ten narkotyk i czy byłby w stanie to robić nie podważa oceny Sądu Okręgowego. To samo dotyczy wyjaśnienia M. K. (1), że P. B. (1) wytwarzał ten narkotyk. Okoliczność, że prokurator nie zarzucił takiego zachowania temu oskarżonemu nie ma znaczenia dla oceny wiarygodności wyjaśnień M. K. (1).

J. K. (2) zeznaje, że wysłany do Holandii przez M. K. (1) otrzymał tam od mężczyzny o ps. (...) butelkę z płynem, a nie pudełko (k. 691v, 1251) jak pisze obrońca P. B. (1) adw. L. K.. M. K. (1) wyjaśnia (k. 363, 444, 361), że skierował J. K. (1) do (...) to jest P. B. (1) po amfetaminę, a P. B. (1) przyznaje (k. 2095), że przekazał butelkę dla M. K. (1), choć przeczy świadomości, że chodziło o narkotyk. Sąd Okręgowy słusznie uznał, że dowody te są wystarczającą podstawą do przyjęcia, że J. K. (2) otrzymał butelkę z narkotykiem od P. B. (1).

Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska obrończyni M. K. (2), że dla przypisania udziału w obrocie substancją narkotyczną niezbędne jest jej ujawnienie, zbadanie i stwierdzenie, że taką substancją rzeczywiście jest. Wydaje się, że taki pogląd jest refleksem nieobowiązującej w polskiej procedurze karnej zasady prawnej oceny dowodów określającej co, kiedy i na podstawie jakich dowodów można, lub należy ustalić. M. K. (1), który zajmował się hurtowym obrotem nabywaną od P. B. (1) i dostarczaną m.in. przez M. K. (2) amfetaminą nie wyjaśnia by otrzymał od tych oskarżonych substancję, która amfetaminą nie była. Zastrzeżeń co do jakościowego składu nabywanego narkotyku nie zgłaszały też osoby odbierające narkotyk od M. K. (1). Nie mówi o tym ani ten oskarżony, ani W. W. (1), D. W., czy R. R. (1). Wreszcie, co obrończyni pomija, substancja zabezpieczona w mieszkaniu partnerki M. K. (1) nabyta, jak on wyjaśnia, od P. B. (1) i zbadana przez biegłych okazała się amfetaminą. Dowody ten stanowiły wystarczającą podstawę do ustalenia, że substancja nabywana przez M. K. (1) od P. B. (1) i M. K. (2) była amfetaminą.

Wskazane wyżej zbieżności z innymi dowodami mogły, bez narażania się na dowolność, przekonać Sąd I instancji o wiarygodności wyjaśnień M. K. (1) o zaangażowaniu w popełnianie przestępstw narkotykowych przez B. G. (1), który przyznaje, że odebrał od P. B. (1) w Holandii pudełko zaprzecza tylko by miał świadomość, że znajdowała się tam amfetamina. Sąd Okręgowy w tym zakresie uznał za prawdziwe wyjaśnienia M. K. (1) wskazującego, że oskarżony ten, inaczej niż J. K. (2), wiedział po co jedzie i co przywozi. Okoliczności transportu: za zawartość pudełka B. G. (1) miał przekazać P. B. (1) 8000 zł, a za jego przywiezienia miał otrzymać 2000 zł, wcześniejsze nabywanie od M. K. (1) amfetaminy przez B. G. (1), ujawnienie śladowych ilości amfetaminy i kofeiny w mikserze zabezpieczonym w

mieszkaniu tego oskarżonego zasadnie przekonały Sąd I instancji o wiarygodności wyjaśnień M. K. (1) o świadomości B. G. (1) co odebrał od P. B. (1) i dostarczył M. K. (1). Odnosząc się do kwestii logowania telefonu B. G. (1) podniesionej w apelacji jego obrońcy trzeba wskazać, że oskarżony wyjaśnił, że w Holandii był w kwietniu 2019 r. (k. 823) i w czerwcu 2019 r. (k. 2584), a więc w okresie o którym wyjaśniał M. K. (1). Zważywszy na sposób ustalenia odbiorców narkotyków od W. W. (1), czy M. K. (1) nie może zaskakiwać, że nie ustalono osób uzyskujących amfetaminę od B. G. (1). Nie jest dowolnym wnioskiem Sądu Okręgowego, wyprowadzony z ujawnionych w mieszkaniu oskarżonego mikserze i mieszadle śladowych ilości amfetaminy i kofeiny, że B. G. (1) mieszał amfetaminę z kofeiną używaną powszechnie jako wypełniacz zwiększający masę narkotyku. Okoliczność ta potwierdza wyjaśnienia M. K. (1) o zbyciu B. G. (1) 2 kg amfetaminy.

Nie jest trafny argument obrońcy B. G. (1) o nielogiczności wyjaśnień M. K. (1), że kupował 1,5 kg amfetaminy za 8000 zł, a B. G. (1) sprzedawał 1 kg tego narkotyku po 4000 zł. Obrońca nie dostrzega, że M. K. (1) wyjaśnia, że do nabytej od P. B. (1) amfetaminy dodawał kofeinę i spirytus zwiększając trzykrotnie wagę narkotyku i to taki był sprzedawany dalszym odbiorcom. Widać więc, że wykładając 8000 zł na zakup 1,5 kg amfetaminy M. K. (1) po zwiększeniu wagi narkotyku do 4,5 kg uzyskiwał 18000 zł.

Sąd Okręgowy nie popełnił błędu dając wiarę obciążającym wyjaśnieniom W. W. (1) w których wskazywał na swój i współoskarżonych udział w przestępstwach narkotykowych. Nie bez racji obrońca P. W. (1) wskazuje, że W. W. (1) przyznawał okoliczności związane z jego zaangażowaniem w handel narkotykami w obliczu przedstawianych mu dowodów. Zapewne ta okoliczność trafnie przekonała Sąd Okręgowy o braku podstaw do zastosowania art. 60 § 3 k.k. Taka postawa oskarżonego nie przeczy jednak zaprezentowanej przez Sąd I instancji ocenie wyjaśnień W. W. (1), który pomawiając inne osoby o handel narkotykami wskazywał też na własne, większe zaangażowanie w ten proceder. Sąd Okręgowy trafnie zauważa, że relacja tego oskarżonego o udziale P. W. (1) i K. Ł. (1), znalazła pośrednio potwierdzenie w wypowiedziach D. W., R. R. (1), M. L., B. S., M. K. (3), D. D., B. G. (3), S. P. (2), S. zakrzewskiego, czy B. M., a w zakresie źródła pochodzenia zbywanych narkotyków w wyjaśnieniach M. K. (1).

W zakresie nabywania amfetaminy przez P. W. (1) Sąd I instancji zasadnie wskazuje, że wyjaśnienia W. W. (1) znajdują potwierdzenie w relacji jego partnerki M. K. (8) (k. 2620, 47, 392). To prawda, że mówił jej o tym W. W. (1), nie widać jednak powodu dla którego oskarżony miałby nieprawdźliwie wskazywać jej, że P. W. (1) zajmuje się handlem narkotykami w tym mówić, że większą sumę pieniędzy (5-6 tyś. Zł) otrzymał od P. W. (1) na zakup narkotyku, z którym zostali zatrzymani 23 czerwca 2019 r. M. K. (8) nie tylko więc wiedziała o zaangażowaniu P. W. (1) w handel amfetaminą od W. W. (1), ale i była bezpośrednim świadkiem zakupu od M. K. (1) przez partnera narkotyku dla P. W. (1) za pieniądze, które on na ten cel przekazał.

Co się tyczy treści utrwalonych podczas kontroli operacyjnej rozmów między W. W. (1) i P. W. (1), to argumenty Sadu Okręgowego (uzasadnienie str. 23), że nie chodziło o kupno betonu są przekonujące. Jak powszechnie wiadomo beton powstaje ze zmieszania cementu, wody i kruszywa zmieniając się w ciało stałe o odmiennych niż składniki własnościach. Pracując w (...) W. W. (1) nie zajmował się więc betonem, w szczególności jego dystrybucją, lecz cementem. Równie naiwną jest próba przekonania Sądu, że dyskusja, czy cena 6500 zł (odpowiadająca cenie sprzedaży 1kg amfetaminy przez W. W. (1)) za jeden kilogram nie jest wygórowana rzeczywiście dotyczy betonu, nawet jeśli P. W. (1) potrzebował betonu (raczej cementu, by beton wytworzyć) do prac, które wykonywał.

Jeśli chodzi o osobę (...), to nie wiadomo, czy chodzi o mężczyznę istniejącego w rzeczywistości, czy tylko wymyślonego przez W. W. (1) np. po to by chronić realnych uczestników handlu narkotykami. W każdym razie stwierdzenie obrońcy P. W. (1), że wskazywanie na tego oskarżonego jako odbiorcę amfetaminy służyło ochronie (...) jest nieuprawdopodobnioną hipotezą. Najlepszym sposobem nieujawniania głównego odbiorcy amfetaminy byłoby milczenie o nim, a przecież W. W. (1) nie wyjaśnił co stało się z około połową z 10 kg amfetaminy nabytej od M. K. (1).

Sąd Okręgowy wyjaśnił (uzasadnienie str. 23-24) dowodowe podstawy przypisania oskarżonemu K. Ł. (1) zarzucanego czynu (z modyfikacją co do ilości amfetaminy). Poza ogólnym kwestionowaniem tego rozstrzygnięcia obrońca oskarżonego nie przytacza konkretnych argumentów służących podważeniu jego trafności. Taka polemika z

kwestionowanym rozstrzygnięciem nie może prowadzić do spodziewanego przez skarżącego rezultatu. Na rozprawie 13 września 2021 r. W. W. (1) wbrew apelującemu, podtrzymał m.in. wyjaśnienia z k. 2029 obciążające K. Ł. (1) (k. 2583-2584). Nie wiadomo w jaki sposób K. Ł. (1) kontaktował się z odbiorcami narkotyku, czy używał tej samej karty SIM, co do kontaktów z W. W. (1) (k. 1286-1287) czy byli to konsumenci, czy sprzedawcy, jak liczni byli, a zważywszy, że K. Ł. (1) został zatrzymany po blisko roku od zatrzymania W. W. (1) to miał dość czasu by pozbyć się obciążających dowodów. Natomiast jak już była o tym mowa wyżej odnośnie innego oskarżonego zważywszy na sposób ustalenia odbiorców narkotyków od W. W. (1), czy M. K. (1) nie może zaskakiwać, że nie ustalono osób uzyskujących amfetaminę od K. Ł. (1). Wedle ustalenia Sądu Okręgowego oskarżony ten osiągnął z działalności przestępczej 30000 zł korzyści majątkowej. Sąd Apelacyjny nie podziela więc twierdzenia obrońcy, że K. Ł. (1) powinien zgromadzić „pokaźny majątek” gdyby zajmował się dystrybucją narkotyków.

Zasadnie natomiast ten apelujący kwestionuje ustalenie czasu popełnienia przypisanego przestępstwa od czerwca 2018 r. do czerwca 2019 r. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu (str. 11) pisze o kwietniu 2019 r. jako końcowej dacie czynu i o takim czasie nabycia amfetaminy przez K. Ł. (1) wyjaśnia W. W. (1) (k. 2029) wskazując, że w listopadzie 2018 r. złożył się z tym oskarżonym na zakup 1 kg amfetaminy. Podzielając więc ten zarzut apelacji obrońcy oskarżonego należało zmienić zaskarżony wyrok i ustalić krótszy okres działalności przestępczej K. Ł. (1) – od listopada 2018 r. do kwietnia 2019 r. (art. 437 § 2 k.p.k.)

Z tych wszystkich powodów zarzuty obrońców oskarżonych podważające ocenę dowodów i wyprowadzoną z nich podstawę faktyczną były niezasadne poza kwestią czasu popełnienia przestępstwa przez K. Ł. (1) opisaną wyżej.

Nie budzą wątpliwości ustalenia Sądu Okręgowego w zakresie sprawstwa winy oraz prawnokarne wartościowanie czynów przypisanych oskarżonym P. B. (1), M. K. (1), W. W. (1), M. K. (2), P. W. (1) i K. Ł. (1).

6. Rację ma prokurator kwestionując ustalenia, które przesądziły o uniewinnieniu oskarżonego J. K. (1) od zarzucanego mu czynu z art. 55 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

J. K. (2) wyjaśniał (k. 2584 - 2585 , 688-689, 691-692, 1250-1251), że chodziło o zawieszenie pieniędzy do Holandii, by kolega M. K. (1) zapłacił grzywnę wymierzoną w Niemczech temu oskarżonemu, co potwierdził towarzyszący J. K. (1) M. Ś. (k. 2621-2622, 1244). J. K. (2) wyjaśnia, że od mężczyzny otrzymał szklaną butelkę z płynem, którą miał przekazać M. K. (1) i sądził, że to alkohol. M. K. (1) nie wskazywał, że powiedział J. K. (1), że chodzi o przekazanie pieniędzy na zapłatę grzywny (k. 363, 444, 816), tylko, że ma coś odebrać i mu przywieźć. Sąd Okręgowy pominął tę rozbieżność wskazał natomiast, że zdaniem tego oskarżonego J. K. (2) nie wiedział po co jedzie. Odmienny wniosek co do stanu świadomości oskarżonego rodzaju przewożonej substancji wynika z okoliczności pominiętych przez Sąd I instancji a podniesionych w apelacji na niekorzyść J. K. (1).

Prokurator zasadnie w tym zakresie wskazuje na okoliczności wyjazdu - wysoką, nieadekwatną „prowizję” jeśli miałyby chodzić o przekazanie pieniędzy na zapłatę grzywny (co M. K. (1) mógł uczynić taniej i szybciej przelewem bankowym, lub korzystając z któregoś z systemów przekazywania gotówki za granicę), czy przywiezienie jakiejś legalnej przesyłki. Znaczenie ma też posłużenie się wynajętym pojazdem, choć wg M. Ś. chodziło w wyjazd do pracy w Niemczech.

Najistotniejszy dla oceny stanu świadomości J. K. (1) jest wskazany przez prokuratora, a pominięty przez Sąd Okręgowy sposób przewożenia butelki z amfetaminą. Oskarżony mówi, że włożył ją do torby. Tymczasem M. K. (1), któremu Sąd Okręgowy daje wiarę, wyjaśnia (k. 363, 816), że butelka z narkotykiem znajdowała się w kole zapasowym i musiał się natrudzić by ją stamtąd wyjąć. Nie wiadomo więc w jakim celu J. K. (2) miałby wkładać do koła zapasowego butelkę o której sądził, że zawiera wódkę i to na tyle głęboko, że próbując ją wyjąć M. K. (1) musiał je rozpruć. Charakterystyczne, że po powrocie J. K. (2) przekazał M. K. (1) nie butelkę z (jak sądził) wódką, lecz koło zapasowe w którym ukryta była butelka z płynną amfetaminą. Okoliczności te pominięte przez Sąd I instancji, a podniesione przez prokuratora dobrze obrazują stan świadomości J. K. (1) co do rodzaju przewożonej substancji -przewidywanie i godzenie się, że chodzi o substancję narkotyczną.

Z tych powodów zważywszy na zakaz z art. 454 § 1 k.p.k. konieczne było uchylenie zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego J. K. (1) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji (art. 437 § 2 k.p.k.).

7. Zarzut obrazy art. 60 § 3 k.k. zawarty w apelacji obrońcy W. W. (1) jest niezasadny.

Przepis ten obliguje Sąd do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia.

W rozumieniu tego przepisu i „uwzględniając kontekst art. 60 § 4 k.k., ujawnieniem jest takie zachowanie, które polega na przekazaniu organowi ścigania informacji i (istotnych) okoliczności nieznanymi mu dotychczas czy to w rzeczywistości, czy to według świadomości sprawcy” (wyrok Sadu Najwyższego z 22 marca 2023 r., II KK 616/22, LEX nr 3572261, uchwała składu 7 sędziów Sadu Najwyższego z 29 października 2004 r., I KZP 24/04, OSP 2005 r., z. 7-8, poz. 99, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, pod red. J. Giezka, Warszawa 2021, teza 23 do art. 60). Skoro oskarżony W. W. (1) podczas wyjaśnień w śledztwie przekazywał informacje o okolicznościach handlu amfetaminą i zielem konopi innych niż włókniste oraz osobach z którymi to czynił, pod wpływem i w reakcji na dowody prezentowane mu przez przesłuchujących, to nie sposób uznać, że ujawniał je, choćby w sensie subiektywnym, organom ścigania. Na zastosowanie obowiązkowego nadzwyczajnego złagodzenia kary może liczyć osoba oskarżona lojalnie współpracująca z organami ścigania. Zatajenie części istotnych informacji, ich dawkowanie wyklucza skorzystanie z dobrodziejstwa przewidzianego w art. 60 § 3 k.k. (np. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 listopada 2004 r., IV KK 190/04, OSNKW 2005 r., z. 6, poz. 53)

Zastosowanie instytucji obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary możliwe jest w odniesieniu do przestępstwa popełnionego przez sprawcę we współdziałaniu z innymi osobami. Współdziałającymi będą osoby o których mowa w Rozdziale II Kodeksu karnego, a więc współsprawca, sprawca polecający, sprawca kierowniczy, podżegacz i pomocnik, a skoro w art. 60 § 3 k.k. jest mowa o współdziałaniu z innymi osobami, to chodzi o co najmniej dwie osoby (uchwała Sądu Najwyższego z 25 lutego 1999 r., I KZP 38/98, OSNKW 1999 r., z. 3-4, poz. 12). W poszczególnych zachowaniach składających się na przypisany W. W. (1) czyn ciągle handlu amfetaminą i zielem konopi innych niż włókniste brały udział inne osoby jako uczestnicy obrotu narkotykami, lub ich konsumenci. Tych ostatnich trudno uznać za współdziałających w przedstawionym wyżej rozumieniu. Natomiast takie osoby jak np. R. S., P. W. (1), czy K. Ł. (1) popełniali własne przestępstwa uczestnictwa w obrocie. Nie działali też wspólnie i w porozumieniu ze sobą. Nie zachodziła też druga przesłanka z art. 60 § 3 k.k. - popełnienia przez W. W. (1) przestępstwa we współdziałaniu z innymi osobami.

Brak apelacji na niekorzyść oskarżonego M. K. (1) wyklucza rozważanie zasadności zastosowania wobec niego instytucji z art. 60 § 3 k.k., czemu część apelacji poświęcił obrońca W. W. (1).

Uwzględniając natomiast podobieństwo, choć nie tożsamość, sytuacji oskarżonych W. W. (1) i M. K. (1) do czego nawiązuje obrońca tego pierwszego Sąd Apelacyjny uznał, że byłoby rażąco niesprawiedliwe utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku wobec W. W. (1) w zakresie orzeczonej kary pozbawienia wolności. Z rozważań Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego jasno wynika, że wyjaśnienia tego oskarżonego miały istotne znaczenie dla oceny zakresu jego przestępczej działalności oraz przypisania przestępstw narkotykowych P. W. (1), K. Ł. (1), Ł. C. (1). Orzeczona kara pozbawienia wolności w niewystarczającym stopniu tę postawę procesową oskarżonego uwzględnia także w relacji do kary orzeczonej wobec M. K. (1).

Dlatego Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok (art. 437 § 2 k.p.k., art. 440 k.p.k.) wobec tego oskarżonego i uwzględniając nadto ustalone przez Sąd I instancji okoliczności obciążające i łagodzące obniżył orzeczoną karę pozbawienia wolności.

8. obrońcy oskarżonych nie bez racji zwracają uwagę na ogólność rozważań Sądu Okręgowego w zakresie wymiaru kary w szczególności jej indywidualizacji. Z perspektywy rzetelności procesu trzeba zauważyć, że sytuacja ta nie pozbawiła apelujących możliwości podjęcia rzeczowej polemiki ze stanowiskiem Sądu I instancji.

Wbrew apelującym orzeczone wobec oskarżonych kary za poszczególne przypisane im przestępstwa nie rażą niewspółmierną surowością, lecz sytuują się istotnie poniżej średniego ustawowego zagrożenia i odpowiadają stopniowi społecznej szkodliwości tych przestępstw i uwzględniają limitującą funkcję winy.

Także kary łączne orzeczone wobec M. K. (1) i P. B. (1) na zasadzie asperacji, co powinno być regułą, uwzględniają potrzeby indywidualnoprewencyjne, relacje przedmiotowe i podmiotowe między realnie zbiegającymi się przestępstwami i są odpowiednim, racjonalnym podsumowaniem działalności przestępczej podlegającej ocenie.

Oskarżony P. B. (1) od czasu popełniania przestępstw wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej, oraz wprowadzenia do obrotu znacznej ilości takiej substancji nie popełnił przestępstwa, ale przecież to on dostarczał bezpośrednio lub pośrednio amfetaminę (łącznie ponad 10 kg) odbiorcom skazanym w niniejszej sprawie. Czynił to zresztą w warunkach zbiegu okoliczności przewidujących możliwość nadzwyczajnego obostrzenia kary: recydywy specjalnej oraz uczynienia sobie z przestępczej działalności stałego źródła dochodu.

Bezasadne jest żądanie apelacji obrońcy oskarżonego M. K. (1) dalszego obniżania orzeczonych kar pozbawienia wolności i grzywny. Właśnie współpraca z organami ścigania, złożenie obszernych wyjaśnień w których przedstawił własną przestępczą działalność i osób z którymi w niej współdziałał, wpływ tych wyjaśnień na dokonanie prawdziwych ustaleń przekonały Sąd Okręgowy o potrzebie zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary i orzeczenia kar znacznie niższych niż wymierzone pozostałym oskarżonym. Trzeba przypomnieć, że oskarżonemu przypisano wprowadzenie do obrotu 15 kg amfetaminy, a więc ilości około 6000 razy przekraczającej znamię znaczności, oraz wewnątrzspółnotowego nabycia 2,8 kg tej substancji psychotropowej i popełnienie obu tych przestępstw w warunkach art. 65 § 1 k.k. Starania o ustabilizowanie sytuacji życiowej, zmianę trybu życia wynikające ze złożonych w postępowaniu apelacyjnym dokumentów przekonują o trafności orzeczenia Sądu I instancji istotnie łagodzącego rozmiary odpowiedzialności oskarżonego.

Kara pozbawienia wolności orzeczona wobec oskarżonego P. W. (1) tylko o siedem miesięcy przekracza dolny próg ustawowego zagrożenia za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. Przedmiotem przestępnego działania była amfetamina – substancja narkotyczna, której przyjmowanie prowadzi do uzależnienia psychicznego, może skutkować psychozą amfetaminową, wpływać negatywnie na pracę serca, układu oddechowego (Przestępstwa narkotykowe i dopalacze. Komentarz pod red. Wojciecha Górowskiego i Dominika Zająca, Kraków 2019 r., str. 44). Sąd Okręgowy trafnie zwraca uwagę na ilość narkotyku: oskarżony nabył 1kg amfetaminy i chciał kupić kolejny. Tylko ilość nabytej substancji psychotropowej około 400 razy przekracza próg znaczności. Amfetamina nie występuje w obrocie detalicznym w stanie choćby technicznie czystym. Jeśli zważyć, że dawka śmiertelna to 1-1,2 g amfetaminy w wypadku osób przyjmujących ten narkotyk (tamże str. 45), to argument obrońcy, że w substancji, którą chciał kupić P. W. (1) było „tylko” około 300 g czystej amfetaminy nie przekonuje. Zachowanie oskarżonego trwające kilka miesięcy w poważnym stopniu wystawiało na szwank zdrowie publiczne.

Sąd Apelacyjny podziela pogląd obrońcy, że niekaralność jest okolicznością mającą znaczenie dla wymiaru kary, współopisuje przecież zachowanie osoby oskarżonej przed popełnieniem przestępstwa. Orzeczona wobec P. W. (1) kara tę okoliczność uwzględnia.

P. W. (1) jako osoba dojrzała, dysponująca odpowiednim doświadczeniem i zdolnościami intelektualnymi, mająca już w czasie czynu rodzinę musiał mieć świadomość jakie negatywne skutki dla jego najbliższych i jego samego przyniesie ujawnienie przestępczej działalności na którą dobrowolnie się zdecydował. Wiedząc na podstawie danych z akt o sytuacji rodzinnej oskarżonego Sąd Okręgowy z pewnością uwzględnił przy wymiarze kary i tę większą z racji rozłąki z najbliższymi dolegliwość związaną z jej wykonaniem.

Nie jest zasadny zarzut apelacji prokuratora dotyczący obrazu prawa materialnego – art. 45 § 1k.k. polegającej na nie orzeczeniu przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. przypisanego P. W. (1) w punkcie 30 zaskarżonego wyroku.

Obraza prawa materialnego zachodzi wówczas gdy sąd nie postąpi zgodnie z ustawowym nakazem, lub postąpi sprzecznie z ustawowym zakazem w orzeczeniu opartym na prawidłowo ustalonej podstawie faktycznej. Odróżniając uchybienia od ich konsekwencji, jak tego wymaga art. 438 k.p.k., trzeba wskazać, że w wypadku gdy obraza prawa materialnego jest następstwem wadliwych ustaleń faktycznych, to uchybienie polega na błędnym określeniu podstawy faktycznej, a naruszenie prawa materialnego jest tylko jego konsekwencją - wskazuje na relewantność uchybienia z art. 438 pkt 3 k.p.k.

Warunkiem orzeczenia przepadku korzyści majątkowej (jej równowartości) na podstawie art. 45 § 1 k.k. jest osiągnięcie bezpośrednio, lub pośrednio korzyści majątkowej z popełnienia przestępstwa. Nie wystarczy do zastosowania przepadku korzyści majątkowej ustalenie działania w celu jej osiągnięcia, ale realne uzyskanie takiej korzyści. Ustalenie, że sprawca osiągnął korzyść majątkową z popełnionego przestępstwa powinno znaleźć się w opisie czynu przypisanego, a co najmniej o uzasadnieniu wyroku (por. wyrok Sądu Najwyższego z 14.03.2018 r., III KK 315/17, LEX nr 2559390). Tymczasem Sąd I instancji nie ustalił ani w wyroku skazującym, ani w pisemnych motywach, że oskarżony osiągnął korzyść majątkową z przestępstwa udziału w obrocie znaczną ilością amfetaminy. W opisie czynu przypisanego jest mowa tylko o działaniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a w uzasadnieniu (str. 11) o przeznaczeniu nabytego narkotyku do sprzedaży.

Skoro więc Sąd I instancji nie ustalił by P. W. (2) osiągnął korzyść majątkową z udziału w obrocie amfetaminą, czego apelujący prokurator nie kwestionuje, to i niemożliwe było orzeczenie wobec tego oskarżonego przepadku na podstawie art. 45 § 1k.k.

Nie jest zasadna apelacja obrońcy M. K. (2) gdy kwestionuje wymiar kary orzeczonej wobec tego oskarżonego. Poza wyartykułowaniem stanowiska, że jest ona rażąco niewspółmiernie surowa apelująca nie wskazuje jakich okoliczności łagodzących Sąd Okręgowy nie docenił, czy nie zauważył, ani wagę jakich okoliczności obciążających przecenił. Tymczasem M. K. (2) przez długi okres czasu (blisko dwa lata) uczestniczył w obrocie 7,5 kg amfetaminy. Taka ilość około 3000 razy przekracza próg znaczości. Rodzaj substancji narkotycznej (była o nim mowa wyżej), jej ilość, czas przestępczego działania, popełnienie czynu w warunkach art. 65 § 1 k.k. słusznie przekonały Sąd Okręgowy, że odpowiednią będzie kara dwóch lat i dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności oraz czterysta stawek dziennych grzywny po 20 zł.

Ogólnie trafne są przytoczone w apelacji obrońcy oskarżonego B. G. (1) poglądy prezentowane w orzecznictwie i doktrynie, a dotyczące stosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 2 k.k. Nie odnoszą się one jednak do sytuacji B. G. (1), który przecież kwestionował swe sprawstwo o czym przekonują choćby wcześniejsze zarzuty apelacji, które zostały omówione wyżej. Oskarżony wyczerpał swoim czynem ciągłym znamiona dwóch przepisów ustawy: tak wewnątrzspółnotowego nabycia 1,3 kg amfetaminy, 470 tabletek extasy (zawierającej (...)) jak i udziału w obrocie 2 kg amfetaminy. Przedmiotem tych zachowań były substancje narkotyczne w ilościach wielokrotnie przekraczających zmanę znaczości, a wszystko to czynił oskarżony w warunkach art. 65 § 1 k.k. Czas przestępczej działalności (rok), rodzaj, ilość narkotyków będących jej przedmiotem i wynikające stąd poważne zagrożenie dla zdrowia publicznego, uczynienie sobie z przestępczej działalności stałego źródła dochodu to okoliczności, które przeczą możliwości zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, a orzeczonej kara nie jest w tych warunkach rażąco niewspółmiernie surowa.

Sąd Okręgowy orzekł wobec B. G. (1) przepadek 10000 zł jako równowartości osiągniętej korzyści majątkowej (art. 45 § 1 k.k.). Na co składa się 8000 zł jako korzyść uzyskana w następstwie nabycia 2 kg amfetaminy i 2000 zł otrzymane od M. K. (1) za przywiezienie amfetaminy z Holandii do Polski. Apelacja obrońcy dotyczy tej ostatniej kwoty. Skarżący wywodzi, że kwota ta miał pokryć wydatki związane z wyjazdem do Holandii i nie powiększyła majątku

oskarżonego. Korzyścią majątkową z popełnienia przestępstwa jest to co sprawca uzyskał w zamian za jego wykonanie. 2000 zł otrzymane od M. K. (1) za dokonanie wewnątrzspółnotowego nabycia 1,3 kg amfetaminy są więc korzyścią majątkową o jakiej mowa w art. 45 § 1 k.k. Nie ma podstaw by pojęcie korzyści majątkowej z przestępstwa utożsamiać z zyskiem i pomniejszać jej wielkość o wydatki poniesione przez sprawcę by korzyść z przestępstwa uzyskać (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 maja 2022 r., I KK 17/22, LEX nr 3447122). Zarzut obrońcy jest bezzasadny.

Nie nosi cech rażącej surowości kara orzeczona wobec R. Ł.. Przedmiotem przestępstwa z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. było 1 kg ziela konopi innych niż włókniste i taka sama ilość amfetaminy. Widać więc, że ilości te wielokrotnie przekraczają próg znaczości. O negatywnych skutkach zdrowotnych i wywoływaniu efektu uzależnienia przez zażywanie amfetaminy była już mowa, uzależnienie psychiczne wywołuje też zażywanie marihuany, jej skutkiem może być zespół amotywacyjny, kłopoty z koncentracją, pamięcią, apatia. Czas przestępnego działania (sześć miesięcy), rodzaj i ilość narkotyków którymi handlował oskarżony, uczynienie sobie stałego źródła dochodu to okoliczności, które przekonują o współmierności orzeczonej kary. Natomiast popełnienie czynu w warunkach art. 65 § 1 k.k. wyklucza w realiach sprawy z uwagi na dolny próg ustawowego zagrożenia z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (w zw. z art. 11 § 3 k.k.) zastosowanie art. 37b k.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 lipca 2020 r., I KK 49/19, LEX nr 3145214).

9. Z tych wszystkich powodów orzeczono jak w wyroku.

Potrzebne okazało się sprostowanie oczywistych omyłek pisarskich w punktach 20 i 35 zaskarżonego wyroku (art. 105 § 1 k.p.k.) poprzez wykreślenie słowa: „łącznej” skoro zaliczenia oskarżonym W. W. (1) i R. Ł. okresów pozbawienia wolności dotyczą kar za przypisane im przestępstwa, nie kary łącznej.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., art. 633 k.p.k., art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 4, 5, art. 3 ust. 1, art. 6, art. 8, art. 10 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1073 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 123).

O kosztach nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 prawa o adwokaturze oraz § 4 ust. 1-3, § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18) w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 23 kwietnia 2020 r., SK 66/19 (Dz. U. z 2020 r. poz. 769).

SSA Robert Zdych	SSA Cezariusz Baćkowski	SSA Artur Tomaszewski
-------------------------	--------------------------------	------------------------------